

FORMACIÓ MILITANT

ARALING AKTIBISTA (ARAK)

EDICIONS EN LLENGÜES ESTRANGERES

EDICIONS EN LLENGÜES ESTRANGERES

38 rue Dunois, 75013 Paris, França

flpress@protonmail.com

Paris, 2022

ISBN: 978-2-493844-18-7

Ja s'han imprès 2,900 còpies d'aquest llibre:

- Anglès: 2,200 còpies (5 impresions)
- Anglès (edició augmentada): 100 còpies (1 impressió)
- Castellà: 200 còpies (1 impressió)
- Francès: 100 còpies (1 impressió)
- Alemany: 200 còpies (1 impressió)
- **Català: 100 còpies (1 impressió)**

Aquesta traducció de “Formació Militant” es una versió revisada d’una traducció online. FLP pública aquesta amb les correccions dels camarades filipins i amb l’aprovació oficial del Departament d’Educació del PCF.

Aquest llibre es troba sota llicència Atribució-NoComercial-CompartirSemblant 4.0 Internacional (CC BY-NC-SA 4.0)

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

Índex de continguts

PREFACI	4
LLIÇÓ I – L'ACTITUD REVOLUCIONÀRIA BÀSICA I ELS <i>CINC RAJOS DAURATS</i>	8
<i>Els Cinc Rajos Daurats</i>	9
Servim el poble	11
El vell ximble que remogué les muntanyes	15
En memòria del camarada Norman Bethune	21
Combatem el liberalisme	25
Sobre la correcció d'idees errònies al si del partit	31
Sobre l'actitud revolucionària bàsica	53
LLIÇÓ II – L'ESTUDI REVOLUCIONARI I L'ANÀLISI CORRECTE	80
A. Què és l'estudi revolucionari?	83
B. Com analitzem les coses i els esdeveniments?	95
LLIÇÓ III – LA LÍNIA DE MASSES	116
LLIÇÓ IV – CENTRALISME DEMOCRÀTIC I EL SIS- TEMA DE COMITÈS	128
A. El centralisme democràtic	129
B. El sistema de comitès	141
C. El mètode de treball dels comitès	149

PREFACI

Aquesta és la segona edició de l'*Araling Aktibista* (ARAK) [Formació militant]. En aquesta edició, hem ajustat el marc previ de les lliçons i hem aportat algunes addicions a l'edició prèvia. El conjunt de lliçons ha de ser après en el seu ordre com un curs sencer. Tanmateix, cada lliçó, si es necessita repassar, pot entendre's per si mateixa.

El nou índex consisteix en els punts següents:

- Lliçó I: L'actitud revolucionària bàsica i els *Cinc Rajos Daurats*
- Lliçó II: Estudi revolucionari i el mètode d'anàlisi correcte
- Lliçó III: La línia de masses
- Lliçó IV: Centralisme democràtic i el sistema de comitès

El contingut principal i la prioritat de la Lliçó I són els *Cinc Rajos Daurats*, ja que els articles clàssics de Mao Zedong són el pilar fonamental dels nostres estudis sobre les bases de l'actitud revolucionària. L'antiga Lliçó I es manté com a ajuda i guia a l'estudi dels articles dels *Cinc Rajos Daurats*. També s'han fet esmenes a l'antiga Lliçó I pel que fa a l'aplicació de l'estudi dels *Cinc Rajos Daurats*.

Hem combinat en una sola lliçó l'antiga Lliçó II (Estudis revolucionaris) i la Lliçó III (Mètode correcte d'anàlisi i pensament), ja que estaven estretament lligades. També hem combinat la Lliçó V

(centralisme democràtic) i la Lliçó VI (Sistema de comitès). La Lliçó IV ha estat afegida al Mètode per a crear un comitè.

Hem conservat l'antiga Lliçó IV (La línia de masses) com a curs de la Lliçó III.

L'*Araling Aktibista* (ARAK) es dirigeix a totes les masses organitzades que han completat l'estudi del Curs general de masses. Tot i així, és obligatori, per activistes que ja es trobin en el nivell del KP (Comitè organitzador) i el GP (Grup organitzador) i ja tinguin experiència treballant en el moviment revolucionari, ja sigui rural o urbà. És important per construir una forta espina dorsal i un lideratge per a les associacions revolucionàries i les organitzacions de masses.

Altres cursos com la investigació social, el treball de masses i d'altres del currículum PADEPA poden ser estudiats després de completar aquest curs.

Departament Nacional d'Educació
Secretariat general
Gener de 1999

LLIÇÓ I

L'ACTITUD REVOLUCIONÀRIA BÀSICA I
ELS *CINC RAJOS DAURATS*

Els *Cinc Rajos Daurats*

Els *Cinc Rajos Daurats* es componen de cinc articles breus: *Servim el poble*; *En memòria del camarada Norman Bethune*; *El vell ximple que remogué les muntanyes*; *Combatem el liberalisme*; *Sobre la correcció d'idees errònies al si del Partit*.

Aquests articles foren escrits pel camarada Mao Zedong durant el període en què el poble xinès estava duent a terme la seva revolució nacional democràtica sota la direcció del Partit Comunista Xinès.

En aquests articles curts, el camarada Mao va dilucidar clarament la visió del món i els mètodes de pensament i d'acció d'un revolucionari per tal que aquest pugui executar de manera efectiva les seves tasques revolucionàries. A més d'això, també va identificar els hàbits i el pensament contrarevolucionaris, així com els mètodes per combatre'ls i rectificar-los.

Tot i que aquests articles van ser escrits en un moment diferent i en un lloc diferent, de 1929 a 1945 i per als revolucionaris xinesos que duïen a terme la seva revolució nacional democràtica, les lliçons que podem extreure d'aquests articles són com or que mai desapareixerà ni perdrà la seva essència amb el pas del temps, on sigui que es dugui.

En el període sencer de lluita de les masses contra l'imperialisme, el feudalisme i tota altra reacció, els *Cinc Rajos Daurats* serveixen com una eina poderosa per a qualsevol que vulgui millorar en l'execució de tasques, enfortir la seva organització i dur a terme la revolució.

Com a revolucionaris filipins, hem d'estudiar l'esperit i els objectius d'aquests articles. Els *Cinc Rajos Daurats* han de ser llegits i estudiats contínuament tant individualment com col·lectiva. Quan estudiem aquestes lliçons, ens hem d'assegurar que vivim i estrictament dependents de les nostres pròpies experiències.

L'antiga Lliçó I era inclosa al final dels *Cinc Rajos Daurats*. Ara s'ha esmenat a través d'una explicació de certes qüestions, i també s'hi han afegit varies preguntes per donar més èmfasi a altres punts i qüestions relacionades amb l'actitud revolucionària. Pot ser utilitzada com una guia d'estudi per als articles de Mao als *Cinc Rajos Daurats*.

Servim el poble

8 de setembre de 1944

Aquest discurs va ser realitzat pel camarada Mao Zedong en una reunió commemorativa pel camarada Zhang Side, duta a terme per departaments directament inferiors al Comitè Central del Partit Comunista.

El nostre Partit Comunista i la Vuitena ruta i els quatre exèrcits nous liderats pel nostre Partit són batallons de la revolució. Aquests batallons nostres estan completament dedicats a l'alliberament del poble i treballen completament pels interessos del poble. El camarada Zhang Side¹ es trobava entre les files d'aquests batallons.

Tothom mor, però la importància de la mort pot variar. L'antic escriptor xinès Sima Qian va dir: «Tot i que la mort cau igualment sobre tothom, pot ser més pesada que la muntanya Tai o més lleugera que una ploma.»² Morir pel poble pesa més que la muntanya Tai, però treballar pels feixistes i morir al

¹ El Camarada Zhang Side fou un soldat al regiment dels guàrdies del Comitè Central del Partit Comunista Xinès que va servir lleialment els interessos del poble. Va començar a participar de la revolució l'any 1933, va formar part en la llarga marxa i fou ferit en acte de servei. El 5 de setembre de 1944, fent carbó vegetal a les muntanyes del districte d'Ansai, Shanxi del Nord, va morir pel col·lapse sobtat d'un forn.

² Sima Qian, el famós historiador xinès del segle II aC, fou l'autor dels *Registres històrics*. La cita prové de la seva «Resposta a la carta de Ren Shaoqing».

servei dels explotadors i els opressors és més lleuger que una ploma. El camarada Zhang Side va morir pel poble, i la seva mort, efectivament, pesa més que la muntanya Tai.

Si cometem errors, no tenim por que ens els assenyalin i els critiquin, perquè servim el poble. Qualsevol persona, no importa qui sigui, pot assenyalar els nostres errors. Si té raó, corregirem aquests errors. Si el que proposa beneficia el poble, actuarem d'aquella manera. La idea de «millors tropes i administració més simple» va ser impulsada pel Sr. Li Dingming,³ que no és comunista. Va fer una bona proposta que beneficia el poble, i l'hem adoptada. Si, en interès del poble, seguim fent el que és correcte i corregim allò que és incorrecte, les nostres files creixeran.

Provenim de tots els llocs del país i ens hem unit per un objectiu revolucionari comú. I necessitem la majoria del poble amb nosaltres per a assolir el camí cap a aquest objectiu. Avui dia, ja liderem àrees de base amb una població de 91 milions,⁴ però això no és suficient; per alliberar la nació sencera, es necessita més. En temps de dificultats, no hem de perdre de vista els nostres assoliments, hem

³ Li Dingming, un terratinent il·lustrat del nord de la província de Shensi,, fou un cop escollit vicepresident del Govern regional fronterer de Shaanxi-Gansu-Ningxia.

⁴ Aquesta era la població total de la regió fronterera de Shaanxi-Gansu-Ningxia i les altres àrees alliberades al nord, el centre i el sud de la Xina.

de veure el nostre brillant futur i hem d'armar-nos de valor.

El poble xinès està patint; és el nostre deure salvar-lo i ens hem de dedicar completament a la lluita. Allà on hi ha lluita, hi ha sacrifici, i la mort és un fet comú. Però tenim els interessos del poble i el patiment de la gran majoria al cor, i quan morim pel poble tenim una mort digna. Tot i així, hem de fer el possible per evitar sacrificis innecessaris. Els nostres quadres s'han de preocupar per cada soldat, i tot el poble en les files de la revolució ha de preocupar-se per la resta, ha d'estimar i ajudar els altres.

A partir d'ara, quan algú a les nostres files que ha fet un treball útil mor, sigui un soldat o un cuiner, hauríem de realitzar una cerimònia funerària i un acte en memòria del seu honor. Això hauria de convertir-se en norma. I hauria d'introduir-se entre el mateix poble. Quan algú mor en un poble, fem una cerimònia. D'aquesta manera expressem el patiment pel mort i unim tothom.

El vell ximple que remogué les muntanyes

11 de juny de 1945

Aquest va ser el discurs de finalització de Mao al VII Congrés nacional del Partit Comunista Xinès.

Hem tingut un congrés molt exitós. Hem fet tres coses. Primer, hem decidit la línia del nostre Partit, que és mobilitzar les masses amb valentia i expandir les forces del poble per tal que, sota el lideratge del Partit, vencin als agressors japonesos, alliberin tot el poble i construeixin una nova Xina neodemocràtica. Segon, hem adoptat la nova Constitució del Partit. Tercer, hem escollit el cos dirigent del Partit –el Comitè Central. D'ara en endavant, la nostra tasca és liderar tots els militants en dur a terme la línia del Partit. El nostre ha estat un congrés de victòria, un congrés d'unitat. Els delegats han fet comentaris excel·lents sobre els tres informes. Molts camarades han realitzat autocrítica; amb la unitat com a objectiu, la unitat ha estat assolida a través de l'autocrítica. El congrés és un model d'unitat, d'autocrítica, de democràcia interna del Partit.

Quan el congrés es clausuri, molts camarades aniran a les seves posicions i als diversos fronts de guerra. Camarades, aneu on aneu, heu de propagar

la línia del congrés i, a través dels membres del Partit, explicar-la a les àmplies masses.

El nostre objectiu en propagar la línia del congrés és construir la confiança de tot el Partit i de tot el poble en la victòria segura de la revolució. Primer hem d'augmentar la consciència política de l'avantguarda per tal que, decidida i sense por a sacrificar-se, sobrepassi cada dificultat per assolir la victòria. Però això no és suficient; també hem d'augmentar la consciència política del poble sencer per tal que lluiti voluntàriament i de bon grat juntament amb nosaltres per la victòria. Hem d'il·lustrar el poble sencer amb la convicció que la Xina no pertany als reaccionaris, sinó al poble xinès. Hi ha un antic conte xinès anomenat *El vell ximple que remogué les muntanyes*. Explica la història d'un home vell que vivia al nord de la Xina fa molt, molt de temps, i que era conegut com el vell ximple de la muntanya del nord. La seva casa estava de cara al sud i més enllà de la seva porta hi havia dos grans cims, el Taihang i el Wangwu, obstruint el camí. Va cridar els seus fills, i aixada en mà van començar a excavar aquestes muntanyes amb una gran determinació. Un altre vell, conegut com el vell savi, els va veure i va dir, burleta, «com d'idiotes heu de ser per fer això! És impossible per tant pocs com vosaltres excavar aquestes dues grans muntanyes.» El vell ximple va respondre:

quan mori, els meus fills seguiran; quan ells morin, ho faran els meus néts, i després els seus fills i els seus néts, i així fins a l'infinit. Per molt altes que siguin, les muntanyes no poden créixer més; i, per cada petita part que excavem, més baixes es tornaran. Per què no hauríem de poder fer-les desaparèixer?

Havent refutat la perspectiva errònia del vell savi, van seguir excavant cada dia, impertorbable per la seva convicció. Déu es va commoure en veure això, i va enviar dos àngels que van endur-se les muntanyes sobre les seves esquenes. Avui, dues grans muntanyes pesen com un pes mort sobre el poble xinès. Una és l'imperialisme, l'altra el feudalisme. El Partit Comunista Xinès s'ha preparat durant molt de temps per excavar-les. Hem de perseverar i treballar sense descans, i aleshores nosaltres, també, commourem Déu. El nostre Déu no és cap altre que les masses del poble xinès. Si s'alcen i excaven conjuntament amb nosaltres, per què no hauríem de poder fer desaparèixer aquestes dues muntanyes?

Ahir, parlant amb dos americans que estaven tornant als Estats Units, vaig dir que el govern dels EUA estava intentant debilitar-nos i que això no seria tolerat. Ens oposem a la política del govern dels EUA de donar suport a Chiang Kai-shek contra els comunistes. Però hem de fer una distinció, primer, entre el poble dels EUA i el seu govern,

i, després, dins el govern dels EUA, entre els que fan les polítiques i els seus subordinats. Vaig dir a aquests dos nord-americans: Digueu als que fan les polítiques al vostre govern que us prohibim als nord-americans entrar a les zones alliberades perquè la vostra política és recolzar Chiang Kai-shek contra els comunistes, i hem d'estar en guàrdia. Podeu venir a les àrees alliberades si el vostre propòsit és combatre el Japó, però primer hi ha d'haver un acord. No us permetrem tafanejar per tot arreu. Sabent que Patrick J. Hurley⁵ ha fet declaracions públiques en contra de la cooperació amb el Partit Comunista Xinès, per què voleu seguir rondant per les nostres àrees alliberades?

La política del govern dels EUA de donar suport a Chiang Kai-shek contra els comunistes mostra el desvergonyiment dels reaccionaris dels EUA. Però tots els plans dels reaccionaris, siguin xinesos o estrangers, de prevenir que el poble xinès aconseguixi la victòria, està destinat al fracàs. Les forces democràtiques són el corrent principal del món avui dia, mentre que la reacció és només un

⁵ Patrick J. Hurley, un polític reaccionari del Partit Republicà, va ser escollit com a ambaixador de la Xina cap a finals de 1944. Al novembre de 1945 va ser forçat a resignar perquè el seu suport a la política anticomunista de Chiang Kai-shek va provocar la ferma oposició del poble xinès. La declaració oberta de Hurley contra la cooperació amb el Partit Comunista Xinès es va fer el 2 d'abril de 1945 en una conferència de premsa del Departament d'Estat dels EUA a Washington. Per més detalls, veure «El duet Hurley Chiang és un fracàs,» pp. 281-284 a les *Obres escollides de Mao Zedong*, Volum III.

contracorrent. El contracorrent reaccionari està intentant estancar el corrent principal de la independència nacional i la democràcia popular, però mai podrà convertir-se en el corrent principal. Avui, encara hi ha tres contradiccions principals en l'antic món, com Stalin va remarcar fa temps: primer, les contradiccions entre el proletariat i la burgesia als països imperialistes; segon, la contradicció entre les diferents potències imperialistes; i tercer, la contradicció entre els països colonials i semi-colonials i els països imperialistes metropolitans.⁶ Aquestes contradiccions no només segueixen existint, sinó que s'estan tornant cada cop més agudes i generalitzades. A causa de la seva existència i del seu creixement, arribarà el moment en què el contracorrent reaccionari, antisoviètic, anticomunista i antidemocràtic que encara existeix avui serà eliminat.

En aquest mateix moment, s'estan sostenint dos congressos a la Xina, el VI Congrés nacional del Guomindang i el VII Congrés nacional del Partit Comunista. Tenen objectius completament oposats: l'objectiu d'un és liquidar el Partit Comunista i totes les forces democràtiques de la Xina, i subsumir així la Xina en la foscor; l'objectiu de l'altre és derrotar l'imperialisme japonès i els seus lacais, les forces feudals xineses, i construir una Xina neodemocràtica, i conduir així la Xina a la llum. Aques-

⁶ Veure J. Stalin, *Fonaments del leninisme*, Edicions en Llengües Estrangeres, París, 2020.

tes dues línies estan una en conflicte amb l'altra. Creiem fermament que, liderat pel Partit Comunista Xinès i guiat per la línia del seu VII Congrés, el poble xinès assolirà la victòria completa, mentre que la línia contrarevolucionària del Guomindang fallarà inevitablement.

En memòria del camarada Norman Bethune

21 de desembre de 1939

El camarada Norman Bethune⁷, membre del Partit Comunista de Canadà, tenia al voltant de cinquanta anys quan va ser enviat pels Partits Comunistes de Canadà i dels EUA a la Xina; va treure importància a haver viatjat milers de kilòmetres per ajudar-nos en la nostra Guerra de resistència contra el Japó. Va arribar a Yan'an la primavera de l'any passat, va anar a treballar a les muntanyes Wutai i, per desgràcia, va morir com un màrtir en la seva posició. Quina mena d'esperit fa que un estranger adopti generosament la causa de l'alliberament del poble xinès com a llur pròpia? És l'esperit de l'internacionalisme, l'esperit del comunisme, del qual cada comunista xinès ha d'aprendre. El leninisme ensenya que la revolució mundial només pot triomfar si el proletariat dels països

⁷ El distingit cirurgià Norman Bethune fou membre del Partit Comunista de Canadà. El 1936, quan els bandits alemanys i italians van envaïren Espanya, anà al front i va treballar per al poble espanyol antifeixista. Per tal d'ajudar el poble xinès en la seva Guerra de resistència contra el Japó, va venir a la Xina al capdavant d'un equip mèdic i va arribar a Yan'an la primavera del 1938. Poc més tard, va anar a l'àrea limítrof de Shanxi-Chahar-Hebeii. Imbuït d'ardent internacionalisme i del gran esperit comunista, va servir a l'exèrcit i al poble de les àrees alliberades durant aproximadament dos anys. Va contraure una intoxicació sanguínia mentre operava soldats ferits i va morir a Tangxian, Hebei, el 12 de novembre de 1939.

capitalistes recolza la lluita per a l'alliberament dels pobles colonials i semicolonials i el proletariat de les colònies i semicolònies recolza l'alliberament del proletariat dels països capitalistes.⁸ El camarada Bethune va posar en pràctica aquesta línia leninista. Nosaltres, els comunistes xinesos, també hem de seguir aquesta línia en la nostra pràctica. Ens hem d'unir al proletariat de tots els països capitalistes, amb el proletariat del Japó, el d'Anglaterra, el dels EUA, el d'Alemanya, el d'Itàlia i els de la resta de països capitalistes, perquè aquesta és l'única manera d'enderrocar l'imperialisme, d'alliberar la nostra nació i el nostre poble i d'alliberar la resta de nacions i pobles del món. Aquest és el nostre internacionalisme, l'internacionalisme amb el qual ens oposem al nacionalisme i al patriotisme excloents.

L'esperit del camarada Bethune, la seva devoció als altres sense cap pensament individualista, es va demostrar en el seu gran sentit de la responsabilitat, en la seva feina i l'amabilitat i duresa de cor envers tots els camarades i el poble. Cada comunista ha d'aprendre d'ell. No hi ha poca gent irresponsable en la seva feina, que prefereixen allò lleu i eviten el que és dur, que passen les tasques pesades als altres i escullen les fàcils per a ells mateixos. En cada moment, pensen en ells mateixos abans que en els altres. Quan fan qualsevol contribució petita, s'in-

⁸ Veure J. V. Stalin, *Fonaments dels leninisme*, Edicions en Llengües Estrangeres, París, 2020.

flen d'orgull i presumeixen d'allò per por que els altres no ho sàpiguen. No senten cap afecte envers els camarades i el poble, sinó que són freds, indiferents i apàtics. En realitat, aquests no són comunistes, o almenys no es pot comptar en ells com a comunistes compromesos. Ningú que tornés del front va deixar d'expressar la seva admiració per Bethune quan s'esmentava el seu nom, i ningú es va mantenir indiferent davant del seu esperit. A l'àrea fronterera de Shanxi-Chahar-Hebei, cap soldat ni cap civil que hagués estat tractat pel Dr. Bethune o hagués vist com treballava va restar indiferent. Cada comunista ha d'aprendre d'aquest veritable esperit comunista del camarada Bethune.

El camarada Bethune era metge. L'art de curar era la seva professió, i perfeccionava constantment la seva habilitat, que va ser molt distingida en el servei mèdic del vuitè exèrcit de ruta. El seu exemple és una lliçó excel·lent per tots aquells que odien el treball tècnic com si no tinguessin cap conseqüència o no prometés cap futur.

El camarada Bethune i jo ens vam conèixer només un cop. Després, em va escriure moltes cartes, però estava ocupat, i li vaig escriure només una carta que no sé si va arribar a rebre mai. Estic profundament entristit per la seva mort. Ara, tots el commemorem, el que mostra com de profundament el seu esperit inspira tothom. Tots hem d'aprendre del seu esperit de solidaritat absoluta. Amb aquest esperit, tothom pot ser molt útil al

poble. L'habilitat d'un home pot ser gran o petita, però si té aquest esperit, ja és noble i pur, un home d'integritat moral i superior als interessos vulgars, un home valuós per al poble.

Combatem el liberalisme

7 de setembre de 1937

Defensem la lluita ideològica activa perquè és l'arma per assegurar la unitat al si del partit i les organitzacions revolucionàries en els interessos de la nostra lluita. Cada comunista i revolucionari ha d'utilitzar aquesta arma.

Però el liberalisme rebutja la lluita ideològica i advoca per la pau sense principis, donant així lloc a una actitud decadent i filisteu i causant la degeneració política en certes unitats i individus del Partit i de les organitzacions revolucionàries.

El liberalisme es manifesta de diferents maneres.

Deixar passar les coses en nom de la pau i l'amistat quan una persona clarament s'ha equivocat, i evitar la discussió de principis perquè és un antic conegut, un veí de la ciutat, un company d'escola, un amic íntim, un estimat, un antic col·lega o un antic subordinat. O tocar el tema només per sobre en comptes d'aprofundir-hi, només per mantenir les bones formes. El resultat és que tant l'organització com l'individu són malmesos. Aquest és un tipus de liberalisme.

Incórrer en la crítica irresponsable en privat en comptes d'impulsar activament les nostres propostes al si de l'organització. No dir res davant dels altres, però xafardejar a esquena seva, o no dir res en una reunió però fer safareig després. No mostrar

cap respecte als principis de la vida col·lectiva, sinó seguir les inclinacions individuals. Aquest n'és un segon tipus.

Deixar passar les coses passar com si no t'afectessin personalment; dir tant poc com sigui possible quan se sap perfectament bé què està malament, ser-ne perfectament coneixedor i tot i així amagar-ho per evitar ser assenyalat. Aquest n'és un tercer tipus.

Desobeir ordres, sinó posar per sobre de tot les opinions personals. Demanar consideració especial per part de l'organització però rebutjar la seva disciplina. Aquest n'és un quart tipus.

Caure en atacs personals, barallar-se, voler realitzar mal personal o cercar revenja en comptes de discutir i combatre els punts de vista incorrectes pel bé de la unitat, del progrés o de fer les tasques correctament. Aquest n'és un cinquè tipus.

Escoltar els punts de vista incorrectes sense refutar-los i, fins i tot, escoltar afirmacions contrarevolucionàries sense denunciar-les, sinó, al contrari, prendre-les a la lleugera com si no hagués passat res. Aquest n'és un sisè tipus.

Romandre entre les masses i no aconseguir dur a terme tasques de propaganda i agitació, no parlar a reunions ni realitzar investigacions al seu si, sinó, pel contrari, romandre-hi indiferents i no mostrar cap mena de preocupació pel seu benestar, oblidant-se que un és comunista i comportant-se com si un no ho fos. Aquest n'és un setè tipus.

Veure algú malmetent els interessos de les masses i no sentir-se indignat, ni dissuadir-lo, aturar-lo o enraonar-hi, sinó deixar-li seguir fent-ho. Aquest n'és un vuitè tipus.

Treballar sense ganes i sense un pla o direcció definits; treballar sense interès i desordenadament —«Mentre un segueix essent monjo, segueix tocant la campana.» Aquest n'és un novè tipus.

Veure's a un mateix com algú que ha rendit un gran servei a la revolució, enorgullir-se de ser un veterà, desdenyar tasques menors quan no s'està capacitat per a fer les de més envergadura, esforçar-se poc en el treball i ser gandul en l'estudi. Aquest n'és un desè tipus.

Ser conscient dels errors propis i no fer cap intent per a corregir-los, adoptant una actitud liberal vers un mateix. Aquest n'és un onzè tipus.

Podríem anomenar-ne més, però aquests onze són els tipus principals.

Tots ells són manifestacions del liberalisme.

El liberalisme és extremadament nociva en un col·lectiu revolucionari. És un corrosiu que corroeix la unitat, boicoteja la cohesió, causa apatia i crea discòrdia. Roba a les files revolucionàries l'organització compacta i la disciplina estricta, impossibilita que les polítiques es duguin a terme i aliena les organitzacions del Partit de les masses que el Partit lidera. És una tendència extremadament perjudicial.

El liberalisme prové de l'egoisme petitburgès, col·loca els interessos personals primer i els interessos de la revolució després, i això dóna lloc al liberalisme ideològic, polític i organitzatiu.

Les persones que són liberals veuen els principis del marxisme com un dogma abstracte. Aproven el marxisme, però no estan preparats per dur-lo a la pràctica completament; no estan preparats per substituir el seu liberalisme pel marxisme. Aquesta gent té el seu marxisme, però alhora té el seu liberalisme –parlen de marxisme, però practiquen el liberalisme; apliquen el marxisme als altres, però el liberalisme a ells mateixos. Tenen les dues mercaderies al magatzem i troben un ús per a cadascuna. Així és com treballen les ments de determinada gent.

El liberalisme és una manifestació d'oportunisme i es troba en conflicte fonamental amb el marxisme. És negatiu i objectivament té l'efecte d'ajudar l'enemic; aquest és el motiu per qual l'enemic s'alegra que el liberalisme persisteixi entre nosaltres. Essent aquesta la seva naturalesa, no hauria de tenir cap lloc en les files de la revolució.

Hem d'utilitzar l'esperit marxista, que és positiu, per a superar el liberalisme, que és negatiu. Un comunista hauria de ser sincer i franc, ferm i actiu, posar els interessos de la revolució per sobre de la seva pròpia vida i subordinant els seus interessos personals als de la revolució; sempre i a tot arreu s'ha d'adherir als principis justos i lluitar incansa-

blement contra totes les idees i accions incorrectes, per tal de consolidar la vida col·lectiva del partit i enfortir els llaços entre el partit i les masses; hauria d'estar més preocupat pel partit i les masses que per cap altra persona, i més preocupat pels altres que per si mateix. Només algú així pot ser considerat com comunista.

Tots els comunistes honestos, actius i rectes s'han d'unir per oposar-se a les tendències liberals mostrades per certs elements entre nosaltres, i encarrilar-los pel camí correcte. Aquesta és una de les tasques en el nostre front ideològic.

Sobre la correcció d'idees errònies al si del partit

Desembre de 1929

Aquest article fou una resolució elaborada pel camarada Mao Zedong pel IX Congrés del Partit del Quart exèrcit de l'Exèrcit roig. La construcció de les forces armades del poble xinès va ser un procés difícil. L'exèrcit roig xinès (que va esdevenir la Vuitena ruta i els nous quatre exèrcits durant la Guerra de resistència contra Japó i és ara l'Exèrcit d'alliberament del poble) va ser creat l'1 d'agost de 1927, durant l'Alçament de Nanchang, i el desembre de 1929 ja feia més de dos anys que existia. Durant aquest període, l'organització del Partit Comunista a l'Exèrcit roig va aprendre molt i va guanyar una gran quantitat d'experiència en el transcurs de combatre vàries idees errònies. La seva resolució va resumir aquesta experiència. Va permetre a l'Exèrcit roig construir-se completament sobre una base marxista-leninista i eliminar totes les influències d'exèrcits d'antic tipus. Va ser duta a terme no només en el Quart exèrcit, sinó també en totes les altres unitats de l'Exèrcit roig successivament; d'aquesta manera, l'Exèrcit roig xinès sencer va esdevenir un genuí exèrcit del poble en tots els aspectes. En els últims 30 anys, aproximadament, les forces armades del poble xinès han fet grans avenços i innovacions en les seves activitats del Partit i en el treball polític, que ara presenten un panorama molt diferent, però la

línia bàsica segueix essent la mateixa que la d'aquesta resolució.

Hi ha varies idees no proletàries en l'organització del Partit Comunista al Quart exèrcit roig que dificulten enormement l'aplicació de la línia correcta del Partit. A no ser que aquestes idees siguin corregides extensivament, el Quart exèrcit no podrà dur sobre les seves espatlles les tasques que se li assignin en la gran lluita revolucionària xinesa. La font d'aquestes idees incorrectes en aquesta organització del Partit es troba, evidentment, en el fet que les seves unitats bàsiques estan compostes majoritàriament per camperols i altres elements d'origen petitburgès; tot i que la fallida dels cossos dirigents del Partit de lluitar de manera coordinada i determinada contra aquestes idees incorrectes i educar als militants segons la línia correcta del Partit és, també, una causa important de la seva existència i del seu creixement. D'acord amb l'esperit de la carta de setembre del Comitè Central, per tant, aquest congrés assenyala la manifestació de diverses idees no proletàries en l'organització del partit al Quart exèrcit, les seves fonts, i els mètodes de corregir-les, i crida tots els camarades a eliminar-les d'arrel.

Sobre el punt de vista purament militar

El punt de vista purament militar és àmpliament desenvolupat entre molts camarades a l'Exèrcit roig. Es manifesta de la manera següent:

1. Aquests camarades entenen els afers militars i els polítics com oposats entre si i es neguen a reconèixer que els afers militars són només un mitjà per assolir les tasques polítiques. Molts, fins i tot, diuen: «si ets bo militarment, naturalment seràs bo políticament; si no ets bo militarment, no pots ser bo políticament» –això és sobrepassar-se i donar als afers militars una posició prioritària a la política.

2. Pensen que la tasca de l'Exèrcit roig, de forma similar a la de l'exèrcit blanc, és només lluitar. No entenen que l'Exèrcit roig xinès és un cos armat que duu a terme les tasques polítiques de la revolució. Especialment actualment, l'Exèrcit roig certament no s'hauria de dedicar només a lluitar; a més de lluitar per destruir la força militar de l'enemic, hauria de dur a sobre les seves espatlles tasques tan importants com realitzar propaganda entre les masses, organitzar-les, armar-les, ajudar-les a establir el poder polític revolucionari i establir organitzacions del Partit. L'Exèrcit roig no lluita merament pel fet de lluitar, sinó per tal de dur a terme la propaganda entre les masses, organitzar-les, armar-les i ajudar-les a establir el poder polític revolucionari.

Sense aquests objectius, lluitar perd tot el significat i l'Exèrcit roig perd la raó per la seva existència.

3. Per tant, organitzativament, aquests camarades subordinen els departaments de l'Exèrcit roig que fan feina política als que fan feina militar, i repeteixen la consigna: «deixem que l'autoritat de l'estat major de l'exèrcit gestioni els afers externs.» Si es deixa que es desenvolupi, aquesta idea comportaria l'aïllament respecte les masses, el control del govern per part de l'exèrcit i la pèrdua del lideratge proletari –seria prendre el camí dels *senyors de la guerra*, com l'exèrcit del Guomindang.

4. Alhora, en el treball de propaganda, passen per alt la importància dels equips de propaganda. En la qüestió de l'organització de masses, negligeixen l'organització dels comitès de soldats en l'exèrcit i l'organització dels treballadors i camperols locals. Com a resultat, tant la propaganda com el treball organitzatiu són abandonats.

5. Presumeixen quan guanyen una batalla i es desanimen quan en perden una.

6. Departamentalisme egoista –pensen només en el Quart exèrcit i no s'adonen que és una tasca important de l'Exèrcit roig armar les masses locals. Això és camarillisme en una forma magnificada.

7. Són incapaços de veure més enllà del seu entorn limitat al Quart exèrcit, uns pocs camarades pensen que no existeix cap altra força revolucionària. D'aquí la seva addicció extrema a la idea de conservar la força i evitar l'acció. Això és una romanalla d'oportunisme.

8. Alguns camarades, que es desenten de les condicions subjectives i objectives, pateixen el mal de la impetuositat revolucionària; no s'esforçaran per fer feina menuda i detallada entre les masses, sinó que, cegats per il·lusions, només volen fer grans coses. Això és una romanalla del colpisme.⁹

Les fonts del punt de vista purament militar són:

1. Un nivell polític baix. D'aquí ve que no es recongui el rol de direcció política a l'exèrcit ni el fet que l'Exèrcit roig i el blanc són fonamentalment diferents.

⁹ Durant un breu període de temps després de la derrota de la revolució el 1927, una tendència esquerranista colpista es va alçar al si del Partit Comunista. Entenent la revolució xinesa com una «revolució permanent» i la situació revolucionària de la Xina com un «ascens ininterromput», els camarades colpistes es van negar a organitzar una retirada ordenada i, adoptant els mètodes autoritaris i confiant només en un petit nombre de membres del Partit i una petita secció de les masses, van intentar, erròniament, organitzar una sèrie d'alçaments locals al llarg del país, que no tenien cap perspectiva d'èxit. Aquestes activitats colpistes estaven molt esteses a finals del 1927, però van disminuir gradualment al principi del 1928, tot i que els sentiments a favor del colpisme encara sobreviuen entre alguns camarades.

2. La mentalitat mercenària. Molts presoners capturats durant batalles passades s'han unit a l'Exèrcit roig, i aquests elements porten amb ells una visió marcadament mercenària, proveint així una base entre els militants de base per al punt de vista purament militar.

3. De les dues causes anteriors en sorgeix una tercera: la confiança excessiva en el poder militar i la falta de confiança en la força de les masses del poble.

4. El fracàs del Partit a l'hora d'atendre activament i discutir el treball militar és, també, una raó per a l'aparició del punt de vista purament militar entre nombrosos camarades.

Els mètodes de correcció són els següents:

1. Augmentar el nivell polític del Partit a través de l'educació, destruir les arrels teòriques el punt de vista purament militar, i ser clars en la diferència fonamental entre l'Exèrcit roig i l'exèrcit blanc. Alhora, eliminar les restes d'oportunisme i el colpisme i enderrocar el departamentalisme egoista del Quart exèrcit.

2. Intensificar l'entrenament polític dels oficials i dels homes i especialment l'educació dels expresoners. Alhora, sempre que sigui possible, deixar als governs locals seleccionar treballadors i camperols experimentats en la lluita per unir-se a l'Exèrcit

roig, debilitant així organitzativament o, fins i tot, eradicant el punt de vista purament militar.

3. Animar les organitzacions locals del partit a criticar les organitzacions del Partit dins l'Exèrcit roig, i els òrgans de poder polític de masses a criticar el mateix Exèrcit roig, per tal d'influenciar les organitzacions del Partit i els oficials i homes de l'Exèrcit roig.

4. El Partit ha d'atendre activament i discutir el treball militar. Tot el treball ha de ser discutit i decidit pel Partit abans de ser dut a terme per les masses.

5. Elaborar normes i regulacions per a l'Exèrcit roig que defineixin clarament les seves tasques, la relació entre el seu aparell militar i el polític, la relació entre l'Exèrcit roig i les masses del poble, i els poders i funcions dels comitès de soldats i la seva relació amb l'exèrcit i les organitzacions polítiques.

Sobre l'ultrademocratisme

Des del moment en què el Quart exèrcit de l'Exèrcit roig va acceptar les directives del Comitè Central, hi ha hagut un gran descens en les manifestacions de l'ultrademocratisme. Per exemple, les decisions del Partit ara són dutes a terme correctament; i ja ningú porta demandes errònies com que l'Exèrcit roig hauria d'aplicar «el centralisme

democràtic de baix cap a dalt» o hauria de «deixar a tots els nivells inferiors discutir tots els problemes primers, i després deixar als òrgans superiors decidir.» Actualment, malgrat tot, aquest descens és només temporal i superficial i no vol dir que les idees ultrademocràtiques ja hagin estat eliminades. En altres paraules, l'ultrademocratisme segueix arrelat a les ments de molts camarades. Ho demostrin les vàries expressions de rebuig a realitzar les decisions del Partit.

Els mètodes de correcció són els següents:

1. En l'esfera de la teoria, destruir les arrels de l'ultrademocratisme. Primer, s'ha d'assenyalar que el perill de l'ultrademocratisme cau en el fet que danya, o fins i tot trenca, l'organització del Partit, i debilita o destrueix la capacitat de lluita del Partit, fent-lo incapaç de realitzar les seves tasques de lluita i, per tant, causant la derrota de la revolució. Després, s'ha d'assenyalar que la font de l'ultrademocratisme consisteix en l'aversion petitburgesa i individualista a la disciplina. Quan aquesta característica és introduïda al si del Partit, es desenvolupa políticament i organitzativa en idees ultrademocràtiques. Aquestes idees són absolutament incompatibles amb les tasques de lluita del proletariat.

2. En l'esfera de les organitzacions, assegurar la democràcia sota l'orientació centralitzada. S'hauria de fer sota les línies següents:

- (a) Els cossos dirigents del Partit han de donar una línia correcta d'orientació i trobar solucions quan apareguin problemes, per tal d'establir-se com a centres de lideratge.
- (b) Els cossos superiors han d'estar familiaritzats amb la vida de les masses i amb la situació als cossos inferiors per tal de tenir una base objectiva per a l'orientació correcta.
- (c) Cap organització del partit ha de fer decisions casuals a l'hora de resoldre problemes. Un cop es pren una decisió s'ha de dur a terme fermament.

Totes les decisions de qualsevol importància feta pels cossos superiors del Partit ha de ser transmesa als cossos inferiors i als militants de base del Partit. El mètode és convocar reunions de militants, o assemblees de cèl·lula, o fins i tot reunions generals dels membres del Partit en una columna¹⁰ (quan les circumstàncies ho permetin) i assignar camarades per a que presentin informes en aquestes reunions.

¹⁰ En el sistema de guerrilles d'organització, una columna corresponia a una divisió de l'exèrcit regular, amb un complement molt més flexible i normalment molt més petit que el d'una divisió regular.

Sobre el menyspreu a la disciplina de l'organització

El menyspreu a la disciplina de l'organització del Partit al Quart exèrcit es manifesta de les maneres següents:

A. Fracàs de la minoria a l'hora de sotmetre's a la majoria. Per exemple, quan una minoria troba les seves propostes rebutjades, no duu a terme les decisions del Partit.

Els mètodes de correcció són els següents:

1. A les reunions, tots els participants han de ser encoratjats a expressar les seves opinions de manera tan completa com sigui possible. Els encerts i els errors en qualsevol controvèrsia s'haurien d'aclarir sense compromís ni sense passar res per alt. Per tal d'arribar a una conclusió clara, allò que no es pugui decidir en una reunió s'ha de discutir en una altra, sempre que això no interfereixi amb el treball.
2. Un requisit de la disciplina del Partit és que la minoria s'hauria de sotmetre sempre a la majoria. Si la visió de la minoria ha estat rebutjada, ha de donar suport a la decisió presa per la majoria. Si és necessari, pot aportar material per a la seva reconsideració en la reunió següent, però a banda d'això no ha d'actuar contra la decisió de cap manera.

B. Crítica feta sense respecte a la disciplina de l'organització:

1. La crítica al si del Partit és una arma per enfortir l'organització del partit i augmentar la seva capacitat de lluita. Dins l'organització partidista de l'Exèrcit roig, no obstant, la crítica no sempre és d'aquesta mena, i moltes vegades es converteix en atacs personals. Com a resultat, lesiona l'organització del Partit, així com els individus. Aquesta és una expressió de l'individualisme petitburgès. El mètode de correcció és ajudar els membres del Partit a entendre que el propòsit de la crítica és augmentar la capacitat de lluita del Partit per tal d'assolir la victòria en la lluita de classes i que no s'hauria d'utilitzar com a mitjà per a realitzar atacs personals.
2. Molts membres del Partit fan la seva crítica no al si, sinó fora del Partit. El motiu és que els militants en general no han entès encara la importància de l'organització del Partit (les seves reunions, etcètera), i no veuen cap diferència entre la crítica dins i fora de l'organització. El mètode de correcció és educar els membres del Partit per tal que entenguin la importància de l'organització del Partit i facin les seves crítiques dels comitès del Partit o dels seus camarades en les reunions del Partit.

Sobre l'igualitarisme absolut

L'igualitarisme absolut es va tornar força considerable dins l'Exèrcit roig. Aquí hi ha diversos exemples. Pel que fa a les dietes per soldats ferits, hi va haver objeccions per diferenciar entre casos lleus i greus, i es van demandar dietes iguals per a tots. Quan els oficials anaven a cavall, es va entendre no com una cosa necessària per a dur a terme els seus deures, sinó com una senyal de desigualtat. Es va demanar la distribució absolutament igual de recursos, i hi va haver objecció a les assignacions una mica més grans en casos especials. Pel que fa al transport d'arròs, es va fer la demanda que tots haurien de dur la mateixa càrrega a les seves esquenes, sense tenir en compte l'edat o la condició física. Es va demanar igualtat en la distribució de subministrament d'allotjaments, i es va abusar dels quarters generals per ocupar habitacions més àmplies. Es va demanar igualtat en l'assignació de tasques no militars, i hi va haver manca de voluntat de fer una mica més que la persona del costat. Arribava tan lluny que, quan hi havia dos home ferits però només una llitera, no se'n podia transportar a cap dels dos perquè els dos es negaven a donar prioritat a l'altre. L'igualitarisme absolut, com mostren aquests exemples, és encara molt present entre els oficials i els soldats de l'Exèrcit roig.

L'igualitarisme absolut, com l'ultrademocràticisme en afers polítics, és producte d'una econo-

mia artesanal i de la petita economia camperola –l'única diferència és que una es manifesta en afers materials, mentre que l'altra es manifesta en afers polítics.

El mètode de correcció: hem d'assenyalar el fet que, abans d'abolir el capitalisme, l'igualitarisme absolut és una mera il·lusió dels camperols i els petits propietaris, i que fins i tot sota el socialisme no hi pot haver una igualtat absoluta, ja que els béns materials seran distribuïts segons el principi «de cadascú segons les seves capacitats, a cadascú segons el seu treball», així com en el d'assolir les necessitats del treball. La distribució dels béns materials en l'Exèrcit roig ha de ser més o menys igual, com en el cas d'igual salari per a oficials i soldats, perquè això és requerit per les circumstàncies presents de la lluita. Però l'igualitarisme absolut més enllà de la raó ha de ser confrontat perquè no és requerit per a la lluita; al contrari, la dificulta.

Sobre el subjectivisme

El subjectivisme existeix en un grau important entre alguns membres del Partit, causant un gran mal a l'anàlisi de la situació política i l'orientació de la feina. El motiu d'això és que l'anàlisi subjectiva d'una situació política i l'orientació subjectiva del treball inevitablement resulten, o bé en oportunisme, o bé en colpisme. Pel que fa a la crítica subjectiva, el discurs sense base o el recel mutu,

aquestes pràctiques al si del Partit sovint comporten disputes sense fonament i dificulten l'organització del Partit.

Un altre aspecte que s'hauria d'esmentar en connexió amb la crítica al si del Partit és que alguns camarades ignoren les causes majors i confinen la seva atenció a aspectes menors quan fan les seves crítiques. No entenen que la tasca principal de la crítica és assenyalar errors polítics i organitzatius. Pel que fa a defectes personals, tret que estiguin relacionats amb errors polítics i organitzatius, no hi ha cap necessitat de ser massa crític i avergonyir els camarades implicats. Encara més, un cop es desenvolupa aquesta crítica, hi ha un gran perill que els membres del Partit es concentrin només en errors menors, i cadascun d'ells es tornarà tímid i massa cautelós i oblidarà les tasques polítiques del Partit.

El mètode principal de correcció és educar als membres del Partit per tal que un esperit polític i científic impregni la seva vida al si del Partit. Per aquest fi, hem de:

1. Ensenyar els membres del Partit a aplicar el mètode marxista-leninista en l'anàlisi d'una situació política i avaluar les forces de la classe, en comptes de fer anàlisis i valoracions subjectives;
2. Dirigir l'atenció dels membres del Partit a la investigació social i econòmica i a l'estudi, per

tal de determinar les tàctiques de la lluita i els mètodes de treball, i ajudar els camarades a entendre que, sense investigar les condicions actuals, cauran en d'un precipici de fantasia i colpisme, i

3. En la crítica dins del Partit, protegir-se del subjectivisme, l'arbitrarietat i la vulgarització de la crítica; les declaracions han d'estar basades en els fets i la crítica s'ha de centrar en la política.

Sobre l'individualisme

La tendència cap a l'individualisme dins l'organització partidista de l'Exèrcit roig es manifesta així:

1. Represàlies. Alguns camarades, després de ser criticats al si del Partit per un camarada soldat, cerquen oportunitats per venjar-se fora del Partit, i una manera és apallissar o abusar del camarada en qüestió. També cerquen venjar-se al si del Partit. «M'has criticat en aquesta reunió, així que buscaré alguna manera de retornar-t'ho en la propera.» Aquesta venjança sorgeix de consideracions purament personals, en la negligència dels interessos de la classe i del Partit en la seva totalitat. El seu objectiu no és la classe enemiga, sinó individus en les seves pròpies files. És un element corrosiu que debilita l'organització i la seva capacitat de lluita.

2. Mentalitat de «grup petit». Alguns camarades consideren només els interessos del seu propi grup petit i ignoren els interessos generals. Tot i que en la superfície això no sembla que persegueixi interessos personals, en realitat exemplifica l'individualisme més estret i té l'efecte més corrosiu i centrífug. La mentalitat de «grup petit» acostumava a abundar dins l'Exèrcit roig, i, tot i que hi ha hagut una millora com a resultat de la crítica, encara sobreviu i es necessiten més esforços per tal de superar-la.
3. La mentalitat d'«assalariat». Alguns camarades no entenen que el Partit i l'Exèrcit roig, dels quals són membres, són instruments per dur a terme les tasques de la revolució. No entenen que ells mateixos són qui fa la revolució, sinó que pensen que la seva responsabilitat és merament pel que fa als seus superiors individuals i no vers a la revolució. Això explica per què no hi hagi molts militants que treballin incondicionalment per a la revolució. Fins que no s'elimini aquesta mentalitat, el nombre de militants no creixerà i la forta càrrega de la revolució romandrà a les espatlles d'un nombre reduït de persones, perjudicant la lluita.
4. La recerca del plaer. En l'Exèrcit roig hi ha també algunes persones l'individualisme de les quals s'expressa en la recerca del plaer. Sempre esperen que la seva unitat marxi per grans ciu-

tats. Volen anar-hi no per treballar, sinó per gaudir. L'última cosa que volen és treballar a les àrees de l'Exèrcit roig on la vida és difícil.

5. La passivitat. Alguns camarades esdevenen passius i paren de treballar quan qualsevol cosa va contra els seus desitjos. Això es deu, en gran part, a una manca d'educació, tot i que de vegades també prové d'errors en la gestió dels assumptes, l'assignació de tasques o l'aplicació de la disciplina per part dels cossos dirigents.
6. El desig de deixar l'Exèrcit. El nombre de persones que demana el trasllat de l'Exèrcit roig a la feina local es troba en ascens. La raó d'això no es troba del tot en els individus, sinó també en: (1) les dificultats materials de la vida a l'Exèrcit roig, (2) el cansament després d'una lluita llarga, i (3) els errors en la gestió dels afers, l'assignació de treball o l'aplicació de la disciplina per part dels cossos dirigents.

El mètode de correcció és, principalment, enfortir l'educació per tal de rectificar l'individualisme ideològicament. Després, cal gestionar els afers, fer assignacions i aplicar la disciplina d'una manera correcta. Addicionalment, s'han de trobar maneres de millorar la vida material de l'Exèrcit roig, i cada oportunitat possible de descans i recuperació s'ha d'aprofitat per tal de millorar les condicions materials. En la nostra tasca educativa, hem d'ex-

plicar que en el seu origen social l'individualisme és un reflex, al si del Partit, d'idees petitburgeses i burgeses.

Sobre la ideologia de les bandes de rebels errants

La ideologia política de les bandes de rebels errants ha emergit al si de l'Exèrcit roig perquè la proporció d'elements vagabunds és alta i perquè hi ha grans masses de vagabunds a la Xina, especialment a les províncies del sud. Aquesta ideologia es manifesta així: (1) Algunes persones volen augmentar la nostra influència política només a través d'accions de guerrilla errants, però no volen augmentar-la duent a terme la tasca àrdua de construir àrees de base i establir el poder polític del poble. (2) Expandint l'Exèrcit roig, algunes persones segueixen la consigna de «contractar homes i comprar cavalls» i «reclutar desertors i acceptar qui fa motins,»¹¹ més que la consigna d'expandir les Guàrdies roges locals i les tropes locals i desenvolupar, així, les forces principals de l'Exèrcit roig. (3) Algunes persones no tenen la paciència necessària per a dur a terme lluites àrdues conjuntament amb les masses i només volen anar a les grans ciutats a menjar i beure tot el que puguin. Totes aques-

¹¹ Aquestes dues frases xineses fan referència als mètodes adoptats per alguns rebels en la història de la Xina per expandir les seves forces. En l'aplicació d'aquestes mètodes, es va parar atenció als nombres més que a la qualitat, i individus de tota mena van ser reclutats indiscriminadament per tal d'inflar les files.

tes manifestacions de la ideologia de rebels errants obstaculitza seriosament l'Exèrcit roig en la realització de les seves tasques; consegüentment, la seva eradicació és un objectiu important en la lluita ideològica dins l'organització del partit de l'Exèrcit roig. S'ha d'entendre que les maneres d'actuar de Huang Chao¹² o Li Zhuang¹³ no són permissibles en les condicions actuals.

¹² Huang Chao fou el líder de les revoltes camperoles cap a finals de la dinastia Tang. L'any 875, començant des del seu districte natal, Caozhou (ara prefectura de Heze a Shandong), Huang va liderar pagesos armats en batalles victorioses contra les forces imperials i es va fer anomenar «el general que assalta el cel». En el curs d'una dècada, va escombrar la majoria de les províncies a la conca dels rius Groc, Yangtse, Huai i de la Perla, arribant fins a Guangxi. Finalment, va irrompre pel pas de Tungguan, va capturar la capital imperial de Changan (ara Xian, a Shanxi), i va ser coronat com a emperador de Chi. Desacords interns i atacs duts a terme per aliats no han de les forces Tang van obligar Huang a abandonar Changan i retirar-se al seu districte natal, on es va suïcidar. La guerra dels deu anys va ser lliurada per ell en una de les guerres camperoles més conegudes de la història xinesa. Els historiadors de la dinastia escriuen que «tothom qui patia forts impostos i exaccions es va unir a ell.» Però, com que es va limitar a la guerra errant sense arribar mai a establir àrees de base relativament consolidades, les seves forces van ser anomenades «bandes de rebels errants».

¹³ Li Zhuang, abreviació de Li Zicheng: natiu de Mizhi, Shaanxi del nord, fou el líder d'una revolta camperola que va dur a terme l'enderrocament de la dinastia Ming. La revolta va començar a Shaanxi del nord el 1628. Li va unir-se a les forces liderades per Gao Yingxiang, o el rei Zhuang (el Rei Valent), i va fer una campanya a través de Henan i Anhui i de volta a Shaanxi. Després de la mort de Kao l'any 1636, Li el va succeir, convertint-se en el rei Chuang, i va fer una campanya a través de les províncies de Shaanxi, Sichuan, Henan i Hubei. Finalment, va capturar la capital imperial de Beijing el 1644, on el darrer emperador Ming es va suïcidar. La consigna prin-

Els mètodes de correcció són els següents:

1. Intensificar l'educació, criticar idees incorrectes, i eradicar la ideologia de les bandes de rebels errants.
2. Intensificar l'educació entre les seccions bàsiques de l'Exèrcit roig i entre els captius recentment reclutats per tal de contrarestar la visió vagabund.
3. Incorporar a treballadors i camperols actius amb experiència en la lluita a les files de l'Exèrcit roig per tal de canviar la seva composició.
4. Crear noves unitats de l'Exèrcit roig d'entre les masses de treballadors i camperols militants.

Sobre les restes del colpisme

L'organització del Partit en l'Exèrcit roig ja ha dut a terme lluites contra el colpisme, però encara no en la mesura necessària. Per tant, encara existeix-

cial que es va estendre entre les masses va ser «recolzeu el rei Chuang i no pagareu impostos en gra». Una altra consigna seva per aplicar la disciplina entre els seus homes era: «cada assassinat serà com assassinar del meu pare, cada violació serà com violar la meua mare». Així, van guanyar el suport de les masses, i el seu moviment es va convertir en el corrent principal de les revoltes de camperols que hi havia al llarg i ample del país. Com que ell, també, es va moure sense establir mai àrees de base relativament consolidades, va ser finalment vençut per Wu Sangui, un general Ming, que es va unir amb les tropes de Ching en un atac conjunt contra Li.

xen restes d'aquesta ideologia a l'Exèrcit roig. Les maneres en què es manifesten són:

1. Acció cega sense tenir en compte les condicions subjectives i objectives;
2. Aplicació inadequada i indecisa de les polítiques del partit per les ciutats;
3. Poca disciplina militar, especialment en moments de derrota;
4. Actes de crema de cases per part d'algunes unitats, i
5. Les pràctiques de disparar desertors i infligir càstigs corporals, coses que ens recorden al colpisme. En el seu origen social, el colpisme és una combinació de la ideologia lumpenproletària i la petitburgesa.

Els mètodes de correcció són els següents:

1. Eradicar el colpisme ideològicament
2. Corregir el comportament colpista mitjançant normes, regulacions i polítiques.

Sobre l'actitud revolucionària bàsica

1. Per què és la pregunta: «per a qui?» la qüestió més important i clau que afronta tot revolucionari?

Venim de diferents parts de la ciutat i del camp, units per una sola causa revolucionària. Però quina és la nostra causa? Cap altra que la d'alliberar el poble de l'imperialisme, el feudalisme i el capitalisme burocràtic. Cadascú de nosaltres és conscient de les condicions concretes del poble filipí. Ens hem unit a una organització revolucionària i estem participant en el moviment revolucionari per contribuir a l'assoliment de la lluita del poble per aconseguir l'alliberament nacional i la democràcia.

La qüestió «per a qui?» és una qüestió bàsica des del punt de vista revolucionari. Estem amb les àmplies masses, els més de setanta milions de filipins que són explotats i oprimits? O estem amb els pocs imperialistes estrangers, la burgesia monopolista local i els terratinents que exploten i oprimeixen? Si responem clarament la pregunta «per a qui?», tots els esforços, pensament i treball es poden centrar en el servei del poble i l'esforç general de debilitar i destruir l'enemic.

Com a revolucionaris, els nostres pensaments, sentiments i accions estan completament centrats en assolir la veritable llibertat de la nostra nació i la democràcia per a les àmplies masses del poble filipí. En cada moment, en cada acció, la resposta d'un revolucionari a la pregunta «per a qui?» és només una: per a les masses oprimides i explotades. Aquesta és la base del punt de vista revolucionari.

2. Per què hem de tenir sempre en consideració els interessos i el benestar del poble i comprometre'ns íntegrament a servir-lo?

Podem servir el poble íntegrament si sempre avantposem el benestar del poble per davant del nostre i si posem el patiment de la majoria en el nostre cor, i alimentem un menyspreu profund pels enemics del poble. Sempre ens hem d'esforçar per assegurar-nos que el punt de vista bàsic sobre les qüestions bàsiques i sobre les accions sigui sempre garantir els interessos del poble i debilitar l'enemic en tot moment. Hem de ser diligents en aprendre sobre els problemes i les condicions de les masses i unir-nos fermament amb elles per tal d'augmentar la seva consciència i dur a terme la construcció del seu poder i la seva organització, i la victòria de les seves lluites.

El servei sincer i íntegre al poble també vol dir eradicar l'individualisme, l'estretor de mires i l'interès individual en favor dels interessos generals o

els interessos de la majoria. Quan l'individualisme preval, una persona sempre prioritza beneficiar-se ella mateixa o a un grup petit i deixarà de banda o subordinarà els interessos de la majoria. L'individualisme no només serveix a l'ego d'un mateix, sinó també als interessos dels reaccionaris que es mantenen i es beneficien del sistema explotador i opressor.

3. Per què tot revolucionari ha de conrear l'actitud d'esforçar-se incessantment i total per impulsar la línia correcta de la revolució democràtica popular?

Les masses duen la pesada càrrega de l'imperialisme, el feudalisme i el capitalisme burocràtic. La classe dominant està fent tot el que pot per mantenir-se en el poder per tal de mantenir intacte el seu estatus d'explotadors i opressors del poble. Només a través de la revolució poden les àmplies masses del poble alliberar-se dels tres problemes bàsics.

La història prova que les masses són les heroïnes veritables. La revolució no és res menys que una acció violenta i decisiva de les masses per tal d'enderrocar el regnat de les classes explotadores i opressores, amb la finalitat d'establir el poder del poble. No hi ha hagut cap revolució en què les masses no fossin les forces motrius principals en el desmantellament de la classe dominant. La força i la saviesa de les masses són la base principal per a

construir una nova societat. Genuïnament fan història.

Hem d'agitar les masses i augmentar la seva consciència política. Hem d'explicar a les masses que els tres problemes principals són l'arrel real del seu patiment i que el seu alliberament només pot ser assolit a través de l'acció unificada. Hem d'explicar-los-hi pacientment la línia de la Revolució democràtica popular per tal que acumuli continuadament un suport popular més alt. Així, no podrà ser esclafada ni derrotada fàcilment pels reaccionaris.

Amb l'esforç de propagar aquesta línia, i enfortint la confiança del poble en la seva correcció, estem segurs de la victòria de la revolució. Aquesta és la manera en què despertem i unim les masses al nostre bàndol, perquè participin, i aportin tot el que puguin, en l'alliberament del poble dels tres problemes bàsics.

No importa com de gran i fort sigui l'enemic, sempre serà sobrepassat per la unitat del poble. Hem d'unir i construir la força de la Revolució democràtica popular fins a la victòria. Aquest és el missatge clau de l'article «El vell ximple que remougué les muntanyes».

4. Per què necessitem millorar-nos a nosaltres mateixos com a revolucionaris?

Com a revolucionaris, tenim el deure de centrar les nostres ments, emocions i accions en l'interès

bàsic del poble filipí. Però encara posseïm idees, hàbits i pràctiques àmpliament esteses en l'actual societat corrupta. Hem crescut en una societat dominada per opressors i explotadors. Fins ara, som constantment influenciats per les idees corruptes de l'actual societat. Per tant, és el deure de cada revolucionari millorar-se a si mateix.

Ens transformem a través del treball revolucionari i la lluita conscient contra les nostres idees, hàbits i comportaments erronis. Seguint fent tasques revolucionàries, i sempre essent conscients de les nostres pròpies debilitats i errors, podem millorar-nos enmig de la tempesta de lluita contra els enemics del poble filipí. Ens hem de fer més forts, superar les nostres debilitats i ser més correctes i eficients a l'hora d'impulsar la revolució.

La remodelació no es pot assolir en unes poques hores, ni en molts dies. És una lluita llarga i complexa. Es requereixen una lluita i un rebuig continu contra les influències que romanen del sistema corrupte. Així, fem un treball revolucionari més correcte i eficient, i podem enfortir la nostra determinació de lluitar per tal de dur a terme la Revolució democràtica popular fins a la victòria.

Fem servir l'automillorament per tal de cultivar l'actitud revolucionària fonamental per servir de manera efectiva a les masses i contribuir a la revolució fructíferament. Cada revolucionari hauria de:

- Servir les masses de tot cor i esforçar-se sempre per mantenir el contacte amb elles;
- Estar sempre preparat i no tenir por del sacrifici i la mort;
- Ser seriós, rigorós i diligent en l'estudi i la realització dels deures;
- Sempre esforçar-se per la unitat i la calidesa amb la resta de revolucionaris;
- Estar obert a rebre crítiques i preparat per rectificar debilitats i errors;
- Ser internacionalista.

5. Com valoren els revolucionaris els deures i les tasques de la revolució?

Els revolucionaris valoren les seves tasques i deures i la revolució al màxim. Saben que les tasques i els deures revolucionaris són part de la gran missió per alliberar el poble de les urpes de l'exploació i l'opressió. Els revolucionaris valoren les seves tasques al màxim defensant l'interès revolucionari del poble filipí.

Quins són els signes que demostren que els revolucionaris valoren les seves tasques i deures al màxim? Són seriosos i diligents en la seva feina. Sempre són entusiastes i estan disposats a actuar. Sempre estan preparats per acceptar qualsevol tasca necessària per tal de dur a terme la revolució.

Els revolucionaris són seriosos en el seu treball. Per a ells, la prioritat principal és sempre atendre a les activitats i tasques revolucionàries. Són polits i ordenats en la seva feina, no inclinats a l'acció descuidada i temerària. Estudien i cerquen maneres de resoldre problemes, i treballen de la millor manera.

Els revolucionaris són entusiastes i enèrgics en les seves accions. Tenen visió de futur; cada moviment i cada pas endavant és una contribució al futur brillant. Mai se senten desmoralitzats, deprimits ni perden la confiança quan han d'afrontar problemes i dificultats en la lluita. Sempre mantenen un esperit altament militant, salten a aprofitar qualsevol oportunitat per avançar en la lluita. El revolucionari té la marca de la iniciativa. Estan plens d'iniciativa, no només en l'assoliment de les seves pròpies tasques i deures, sinó també en qualsevol altre problema que veuen i són capaços de gestionar.

Els revolucionaris sempre estan preparats per tal de dur a terme les seves tasques i deures. Accepten cada tasca que se'ls encomana sense avaluar el valor o la dificultat i el sacrifici necessari per assolir-la. No escullen ni destrien la feina, perquè no cerquen la fama o allò que els convé a ells mateixos.

6. Quina és la visió correcta davant les dificultats, el sacrifici i la mort?

El revolucionari reconeix que les dificultats, el sacrifici i la mort són una part inevitable de l'alliberament del poble. És una part natural de la lluita violenta entre el poble i les classes dominants. És, també, una part natural de la revolució destruir la dominació de l'imperialisme dels EUA, el feudalisme i el capitalisme burocràtic. Les dificultats, el sacrifici i la mort no només són naturals, sinó necessaris per tal de lluitar per, i protegir, els interessos del poble i la revolució. Són necessaris per tal d'escombrar l'opressió i l'explotació, i per establir una societat genuïnament lliure.

El revolucionari sempre està preparat per afrontar les dificultats, fer sacrificis i fins i tot morir per la lluita. El sacrifici revolucionari és important, perquè és per a l'èxit de la revolució. Saben que, tard o d'hora, la llargament esperada llibertat serà albirada en l'horitzó. Enmig del perill i la crisi, la preparació del revolucionari per a sacrificar-se i enfrontar-se a la mort proporciona la força i el coratge necessaris per a protegir els interessos del poble i de la revolució.

En temps de dificultats i crisi, el revolucionari mai oblida el brillant futur que l'espera en la lluita i pel qual es fan els esforços i els sacrificis. Cap crisi ni cap dificultat ha d'obstaculitzar mai la perspectiva ni debilitar la confiança, perquè són passos

cap a la veritable llibertat i la democràcia per al poble.

Els revolucionaris tenen coratge, però eviten sacrificis innecessaris. No es limiten a saltar davant el perill pel simple motiu que estan preparats i disposats a morir. Valoren i es preocupen per la seguretat i el benestar de les masses, dels altres revolucionaris i d'ells mateixos.

7. Per què la mort d'algú que serveix el poble pesa més que una muntanya i la mort d'algú que serveix l'enemic pesa menys que una ploma?

La mort d'un revolucionari és una mort pesada. Un revolucionari pot morir de moltes maneres – en combat, d'una malaltia, en un accident o per l'edat. Però no és la manera en què mor el que és decisiu en el caràcter de la seva mort. Més que res, el pes de la mort d'ell o d'ella es mesura per la seva dedicació sincera al poble, pels seus esforços en servir les masses i dur a terme la revolució.

Per altra banda, la mort d'algú que serveix l'enemic no té cap honor: pesa menys que una ploma. Perquè la seva vida està dedicada als explotadors i als opressors, han matat la seva pròpia humanitat i s'han desfet del seu honor. Pels explotats i les masses oprimides, cada mort al servei de l'enemic és menyspreada.

8. Quina és l'actitud correcta respecte les victòries?

Davant de victòries, és important guardar-se contra l'orgull i l'arrogància. Mantingueu-vos sempre humils i mai us intoxiqueu en la victòria. Manteniu sempre en el vostre pensament el llarg camí que queda per endavant i eviteu la complaença, la pressa i la indulgència.

9. Quina és la visió correcta de les masses?

Les masses són la base per aconseguir qualsevol objectiu revolucionari. És amb la seva intel·ligència i força inherent que la societat avança i progressa. Les masses són el pou de poder invencible contra cada enemic o força que obstaculitzi el canvi. Per assolir la llibertat, la democràcia i el progrés, és necessari confiar i creure en les masses.

El revolucionari coneix les masses i carrega amb una gran responsabilitat envers elles. És el seu deure defensar els interessos de les masses, fomentar una unió ferma amb les masses i encoratjar-les cap al canvi revolucionari.

El revolucionari defensa les aspiracions nacionals i democràtiques de les masses mitjançant la seva integració diligent i responsable entre les masses i la seva participació en les lluites d'aquestes. Són pacients en l'explicació i en l'augment de la consciència de les masses. Són incansables en l'ajuda a les masses a l'hora d'organitzar i actuar

per a resoldre els seus problemes i combatre els seus enemics. El revolucionari és ben conegut com un genuí servidor de les masses i forma un sol cos amb aquestes. Para atenció fins i tot a les necessitats i els problemes més petits del dia a dia de les masses.

En la defensa consistent de l'interès nacional i democràtic de les masses, el revolucionari construeix la unitat forta i indestructible entre els revolucionaris que serveixen i les masses que són servides. El revolucionari apreua i dóna la més gran importància a aquesta unió. Sempre lluiten per unir-se amb les masses i ser propers a aquestes. Eviten estrictament tot allò que violi l'interès de les masses o qualsevol abús de la seva amabilitat, perquè això obstaculitza la unitat entre la revolució i les masses.

10. Com tracten els revolucionaris als altres revolucionaris?

Un revolucionari sempre cerca la unió amb els seus companys revolucionaris. Són afectuosos i considerats amb els seus camarades. La unió amb els revolucionaris i el tractament considerat d'aquests és important per tal de construir i enfortir la unitat i la força entre les files de la revolució.

Els revolucionaris tenen una pràctica excepcional a l'hora d'unir-se i ensenyar-se els uns als altres. Un revolucionari sempre s'uneix amb els seus camarades, fins i tot si no es coneixen gaire, o no com-

parteixen exactament les mateixes opinions, o han comès errors però estan disposats a rectificar. Els malentesos importants es poden deixar de banda fàcilment i es poden superar, perquè un revolucionari sempre dona importància a la unitat. El seu enteniment de les condicions dels seus camarades i els seu esforç per treballar i esdevenir millors revolucionaris sempre és una prioritat.

Un revolucionari és considerat i afectiu amb els seus camarades. Sempre ajuda a cada camarada a assolir els seus deures i tasques i a resoldre els seus problemes, incloent-hi els personals. Ajuden els seus camarades i els donen suport per temperar-se al si de la lluita. Les alegries i les dificultats dels seus camarades també són les alegries i les dificultats de cada revolucionari.

11. Quina és la visió correcta de la crítica i l'autocrítica?

Les debilitats i les mancances són un fet comú en el dia a dia d'un revolucionari. Sovint són resultats de la manca d'experiència o producte d'una mentalitat errònia i trets indesitjables que encara romanen dins nosaltres. Tot i així, el revolucionari sempre està preparat per superar-les per tal de defensar fermament els interessos nacionals democràtics del poble.

El revolucionari sempre està preparat per criticar les seves pròpies debilitats i errors. Estan oberts a la crítica i a col·locar allò que sigui bo per al

poble per sobre de tot. No rebutgen ni dubten de la necessitat de rectificar les seves debilitats i errors. Sempre estan preparats per remodelar-se per tal de continuar servint el poble.

La crítica i l'autocrítica és un procés útil que és necessari per a corregir els errors i superar les debilitats. És necessari per a poder enfortir la unitat entre les files revolucionàries i entre els revolucionaris i les masses. A través de la crítica, les debilitats i els errors poden ser identificats i arrancats d'arrel. D'aquesta manera aprenem dels nostres errors per tal d'evitar-los en un futur.

Les crítiques sempre s'han de fer des de la camaraderia i d'acord amb l'esperit de «curar la malaltia per salvar el pacient.» La crítica no s'ha de fer com una oportunitat per a l'atac personal o la venjança. Les crítiques s'haurien de centrar en les qüestions ideològiques, polítiques i organitzatives més importants.

La crítica i l'autocrítica s'han de dur a terme de manera regular. Assegura que el nostre treball sempre sigui analitzat, segueixi millorant la nostra tasca, mantingui i enforteixi la nostra unió i que ens permeti sempre estar units i junts amb les masses.

12. Què és l'internacionalisme?

En la fase actual de l'imperialisme, les persones de diverses nacions arreu del món també pateixen una opressió i una explotació incessants de part

dels imperialistes. És molt important, per tant, la unió i la cooperació dels pobles de països diferents per tal de lluitar contra l'imperialisme i tota la reacció. Això és l'internacionalisme.

És la nostra tasca com a revolucionaris filipins alliberar el nostre país de l'imperialisme dels EUA, el feudalisme i el capitalisme burocràtic. L'avançament de la revolució filipina, especialment la seva victòria, ajuda a debilitar l'imperialisme arreu del món; així, contribueix a l'avenç de la lluita del poble en altres països. Alhora, que persones d'altres països que també lluitin contra l'imperialisme i altres tipus de reacció també ens ajuda a nosaltres.

Els revolucionaris sempre pensen en dur a terme la seva feina revolucionària, no només pel seu país, sinó també pels milers de milions de persones explotades arreu del món. A través d'aquesta perspectiva, el patriotisme i el nacionalisme —amor pel propi país— es relaciona correctament amb l'internacionalisme. És diferent del patriotisme estret o el nacionalisme estret, perquè aquests només donen importància a l'interès del seu propi país i només veuen la resta de països i la resta de persones des del punt de vista del profit i de l'avantatge individual.

El nostre deure internacionalista consisteix en avançar en la revolució filipina de dues fases. La destrucció del poder imperialista dels EUA i les classes dominants locals a les Filipines ha de ser la

nostra contribució més gran al desmantellament del regnat de l'imperialisme i d'altres classes opressores i explotadores arreu del món.

El nostre deure internacionalista no s'acaba amb la victòria de la nostra revolució democràtica. Després de la presa del poder polític, és el nostre deure internacionalista consolidar-lo, establir un estat popular democràtic i impulsar una revolució socialista. També necessitem enfortir la unió amb els pobles d'altres països i seguir cooperant amb moviments i organitzacions revolucionàries i antiimperialistes d'altres països.

13. Quins són el pensament i les actituds errònies que malmeten l'interès de la revolució i les masses? Com es pot canviar?

Per aquesta part, llegiu i comenteu totes les parts de l'article «Combatem el liberalisme» i «Sobre la correcció d'idees errònies al si del Partit»

a. Què és el liberalisme i per què l'hem de combatre?

El liberalisme és el rebuig o l'evitació de la lluita ideològica activa. Rebutja i evita l'esclariment de quines són les idees, polítiques i accions revolucionàries correctes, i quines són incorrectes i no revolucionàries: el rebuig o l'evitació de sostenir allò que és correcte i repudiar allò que és incorrecte. Hem de combatre el liberalisme perquè és incorrecte i destrueix la unitat fonamentada al si de

les files revolucionàries. En comptes d'això, sosté la pau sense principis, l'existència i la propagació d'idees, polítiques i accions incorrectes i no revolucionàries.

En general, la unitat entre les files dels revolucionaris és ferma, particularment en els principis bàsics de la revolució. Tot i així, en molts casos, especialment en relació amb polítiques particulars i amb l'activitat diària, les idees i accions errònies sorgeixen. És només un reflex de l'existència de la lluita entre línies polítiques, entre allò que és correcte i allò que és incorrecte, i de les limitacions i les debilitats al si de les files de la revolució.

Tot revolucionari s'ha d'abstenir de debilitats i errors com aquests. Tot revolucionari té el deure de sostenir i esforçar-se sempre en allò que és correcte, de combatre les idees errònies i de criticar i rectificar les accions errònies. Això és el que anomenem «lluita ideològica» activa. Només d'aquesta manera podem crear i enfortir la unitat fermes al si de les nostres files.

b. Quins són els tipus de liberalisme?

El liberalisme es manifesta a través del pensament i hàbits següents:

- i. Deixar passar les coses errònies, evitar discussions argumentades perquè el camarada és un amic proper, o afrontar la qüestió només

superficialment en comptes de fer-ho aprofundida per tal de mantenir les formes;

- ii. Incórrer en la crítica irresponsable en privat en comptes de fer arribar les nostres propostes al si de l'organització; no dir res davant dels altres, però xafardejar a esquena seva, o no dir res en una reunió però fer safareig després; no mostrar respecte pels principis de la vida col·lectiva sinó seguir les inclinacions individuals;
- iii. Deixar passar les coses passar com si no t'afectessin personalment; dir tant poc com sigui possible quan se sap perfectament bé què està malament, ser-ne perfectament coneixedor i tot i així amagar-ho per evitar ser assenyalat;
- iv. Desobeir ordres, sinó posar per sobre de tot les opinions personals. Demanar consideració especial per part de l'organització però rebutjar la seva disciplina;
- v. Caure en atacs personals, barallar-se, voler realitzar mal personal o cercar revenja en comptes de discutir i combatre els punts de vista incorrectes pel bé de la unitat, del progrés o de fer les tasques correctament;
- vi. Escoltar els punts de vista incorrectes sense refutar-los i, fins i tot, escoltar afirmacions contrarevolucionàries sense denunciar-les,

- sinó, al contrari, prendre-les a la lleugera com si no hagués passat res;
- vii. Romandre entre les masses i no aconseguir dur a terme tasques de propaganda i agitació, no parlar a reunions ni realitzar investigacions al seu si, sinó, pel contrari, romandre-hi indifereents i no mostrar cap mena de preocupació pel seu benestar, oblidant-se que un és comunista i comportant-se com si un no ho fos;
 - viii. Veure algú malmetent els interessos de les masses i no sentir-se indignat, ni dissuadir-lo, aturar-lo o enraonar-hi, sinó deixar-li seguir fent-ho;
 - ix. Treballar sense ganes i sense un pla o direcció definits; treballar sense interès i desordenadament —«Mentre un segueix essent monjo, segueix tocant la campana»;
 - x. Veure's a un mateix com algú que ha rendit un gran servei a la revolució, enorgullir-se de ser un veterà, desdenyar tasques menors quan no s'està capacitat per a fer les de més envergadura, esforçar-se poc en el treball i ser gandul en l'estudi;
 - xi. Ser conscient dels errors propis i no fer cap intent per a corregir-los, adoptant una actitud liberal vers un mateix.

c. Com combatre el liberalisme?

Com l'òxid, el liberalisme ha de rascar-se fins al nucli. Com una mala herba, només pot ser combatut arrencant-lo d'arrel.

El liberalisme està arrelat en l'egoisme, en col·locar-se un mateix per sobre del benestar de la revolució i de l'interès de la majoria. És l'arrel de rebutjar la lluita ideològica activa. Com els exemples del liberalisme, el rebuig a la lluita ideològica prové del desig de mantenir una pau sense principis encara que sigui injustificada. Normalment, aquest desig no és només el d'evitar de fer mal als altres. És més aviat el d'evitar ferir l'interès d'un mateix: «no et criticaré, així que no em molestis».

Per combatre el liberalisme efectivament, s'ha de rebutjar l'egoisme i defensar l'interès de la revolució o de la majoria de les masses oprimides i explotades. Hem de tenir principis revolucionaris i lluitar activament contra totes les idees, accions i tendències errònies. Cada revolucionari ha de conrear i mantenir l'esperit de la solidaritat. La ment ha de ser eixamplada i ha de comprendre i abastar els interessos més amplis del poble, i no només l'interès individual. Així, no hi haurà cap mena de dubte en que s'ha de dur a terme una lluita ideològica i es construirà la unitat més forta i fonamentada.

d. Què és el punt de vista purament militar, d'on prové i com es pot corregir?

El punt de vista purament militar és la separació i l'oposició entre allò polític i allò militar. Rebutja subordinar la tasca militar i altres qüestions com a part de la tasca política. Considera que l'exèrcit del poble és només una força de combat i es nega a realitzar altres tasques com ara propaganda, treball de masses, producció, etc. per a la revolució. No se n'adona que l'exèrcit del poble és l'instrument principal per tal d'assolir els objectius polítics de la revolució.

El punt de vista militarista sorgeix de la manca d'enteniment i apreciació pel lideratge polític sobre l'exèrcit del poble. També de la manca de comprensió del fet que, en essència, l'exèrcit del poble és diferent de l'exèrcit reaccionari justament per la política a què serveix i que sosté.

Per tant, el punt de vista purament militar només pot ser corregit a través de l'augment de la consciència ideològica i política, la crítica i l'auto-crítica i la discussió de qüestions militars que mostrin la relació correcta amb la política.

e. Què és l'ultrademocratism i la violació de la disciplina de l'organització, i com es pot corregir?

L'ultrademocratism s'esdevé al proporcionar una importància excessiva o s'insisteix massa en

la democràcia sense els principis bàsics de l'organització. Vol dir que no hi ha consideració, o hi ha reticències, si no una violació directa, dels principis, polítiques, normes i decisions de l'organització. Exemples d'ultrademocratismen inclouen el «centralisme democràtic de baix a dalt» i «tots els temes han de ser discutits primer entre les files abans que els òrgans superiors puguin prendre'n una decisió.»

La violació de la disciplina de l'organització es pot veure a partir d'això:

- i. El rebuig de la minoria a seguir la majoria. El no fet de seguir la decisió de la majoria també es pot considerar com una manca de seriositat en la implementació de les decisions encara que no hi hagi una negació directa a dur-les a terme.
- ii. Formular crítiques sense tenir en compte la disciplina de l'organització. Apareix en la forma de crítiques i atacs personals o mancats de fonament.

L'ultrademocratismen destrueix la unitat i debilita l'organització. Està fortament arrelat en l'egoisme petitburgès o l'individualisme i en el rebuig a la disciplina. Per altra banda, si el lideratge és dèbil i la disciplina organitzativa és massa flexible, crea les condicions per a l'existència de l'ultrademocratismen i la violació de la disciplina.

Per tal de corregir-ho, l'egoisme petitburgès, l'individualisme i el rebuig a la disciplina organitzativa han de ser arrencats d'arrel. Això es pot fer a través de l'educació i la lluita ideològica actives. S'han de defensar l'esperit de solidaritat i la subordinació dels interessos individuals als del conjunt.

La importància de l'organització i la disciplina al seu si han de ser clares per a la militància. També és important clarificar com el centralisme està guiat per la democràcia al si de l'organització i com es basa en aquesta democràcia.

En el camp organitzatiu, és important disposar d'un lideratge molt eficient i enfortir el centralisme democràtic. La direcció sempre ha d'assegurar que tenen una relació forta amb les files inferiors de l'organització, que les seves idees són considerades i que hi ha una comunicació fluïda entre elles. En qualsevol nivell, cada decisió hauria de ser un resultat de reflexió i de discussió extensives.

f. Què és l'individualisme i com es pot corregir?

L'individualisme esdevé quan només es té en compte el benestar d'un mateix, mentre que el de l'organització i el de la revolució són subordinats o deixats de banda. A més de l'ultrademocràticisme i la violació de la disciplina organitzativa, les tendències individualistes també es poden donar de les maneres següents:

- i. Venjança
- ii. Mentalitat de grup petit
- iii. Mentalitat d'assalariat
- iv. Recerca del plaer
- v. Passivitat o manca d'entusiasme
- vi. Desig de «fer un descans»
- vii. Separar les esferes personal i política

Ja que l'individualisme reflecteix el pensament petitburgès i burgès al si del moviment revolucionari, l'educació ideològica és la mesura principal per a corregir-lo. Cada membre ha d'identificar les idees i els hàbits no proletaris en la implementació de les tasques revolucionàries pel bé de l'interès de les masses àmplies i el poble. A més, és important discutir, treballar i implementar la disciplina d'acord amb el procediment correcte per tal d'assegurar una resposta eficient a les necessitats de les diferents forces.

g. Què és l'igualitarisme/igualtat absoluts i com es poden corregir?

El pensament en termes d'igualitarisme absolut és el rebuig a reconèixer que els individus i unitats diferents dins l'organització tenen condicions, capacitats i necessitats diferents. Cerca la igualtat absoluta de tothom en tot moment –en l'assignació de tasques, en la disposició dels camarades, en

la distribució de recursos. No es correspon amb les condicions, capacitats i necessitats concretes, i impedeix forjar la unitat i l'avenç de la revolució.

Tot i que a primera vista sembla que la igualtat és el que cerquen, el motiu ocult dels partidaris de l'igualitarisme absolut és l'aprehensió egoista de rebre més que els altres. Mentre que el capitalisme no sigui destruït i la burgesia no sigui completament derrotada, l'igualitarisme absolut continua essent la il·lusió dels pagesos i dels petits propietaris.

Per tal de corregir aquesta manera de pensar, s'ha d'aclarir en les files revolucionàries que la distribució de les necessitats materials i les tasques són principalment definides per les necessitats concretes en la lluita. En el camp ideològic, és important aclarir que és impossible tenir una igualtat absoluta. Això és cert no només sota el sistema capitalista i semifeudal, sinó també en el socialisme.

h. Què és el subjectivisme i com es pot corregir?

El subjectivisme és la perspectiva unilateral de contemplar les coses, no basada en la realitat concreta sinó en una suposició incorrecta. El subjectivisme és formular conclusions fins i tot abans d'haver investigat. El subjectivisme és la tenir una anàlisi incorrecta i formar-se conclusions malament. El subjectivisme, la manca d'investigació i l'anà-

lisi errònia –tots resulten en polítiques i decisions errònies. Un exemple d'això és donar importància o magnificar debilitats personals sense contextualitzar-les amb la feina política i organitzativa.

El subjectivisme radica en una visió i unes maneres de pensar no científiques i no proletàries. Malmet l'organització perquè resulta en polítiques i decisions errònies. També resulta en lluites sense fonament que divideixen l'organització.

Per combatre'l, és necessari promoure i defensar la visió proletària i científica del món i el seu mètode d'anàlisi i repudiar la visió i les maneres de pensar burgeses i petitburgeses. És necessari estudiar diligentment, dur a terme recerca i anàlisi: particularment, investigació social i anàlisis de classe.

i. Què són les romanalles del colpisme i la ideologia de les bandes de rebels errants i com es poden corregir?

Les restes del colpisme i la ideologia de les bandes de rebels errants són formes de pensament no proletari que reforcen la manca de disciplina, la ganduleria en el treball polític i productiu i les accions anàrquiques en l'exèrcit del poble. Les restes del colpisme en particular creen accions aventuristes i destructives dins l'exèrcit del poble. Són destructives tant a l'hora de construir la unitat dins l'exèrcit del poble com a l'hora de construir-la entre l'exèrcit del poble i les masses.

Les romanalles del colpisme poden ser identificades per: accions desorganitzades, manca de disciplina, cremar o saquejar propietats, perjudicar a les masses i els camarades i fer mal als presoners.

La ideologia de les bandes de rebels errants, per altra banda, es mostra a través de la manca de disciplina, el rebuig del treball de masses i la recerca de plaer i esbargiment. Per exemple, en comptes de dur a terme tasques de propaganda i ajudar en les necessitats diàries de les masses, preferirien anar amb aquelles masses més riques o «divertides amb qui passar l'estona» per passar-s'ho bé i gaudir de la seva companyia.

Les restes del colpisme radiquen en un rerefons lumpenproletari o petitburgès. La ideologia de les bandes de rebels errants, per altra banda, radica en la mentalitat semiproletària i lumpenproletària errant (vagabunda).

Per corregir-los, és important rebutjar les seves arrels de classe. Es pot assolir això a través de l'educació i la lluita ideològica activa, així com unint-se o incorporant-se a l'exèrcit del poble.

j. Quines són les altres maneres incorrectes de pensar que poden ser esmentades, d'acord amb les nostres experiències, i com les combatem?

LLIÇÓ II

L'ESTUDI REVOLUCIONARI I
L'ANÀLISI CORRECTE

L'estudi revolucionari és una part important i integral de la revolució. El camarada Mao Zedong va dir

Comportar-se com 'un home amb una bena als ulls caçant pardals', o 'un home cec intentant agafar peixos', ser despreocupats, caure en la xerrameca, acontentar-se amb un coneixement mínim –aquest és l'estil de feina extremadament dolent que encara existeix entre molts camarades al si del nostre Partit.

Necessitem un augment en el nostre estudi revolucionari per tal de millorar el moviment revolucionari. Entenguem seguidament què és l'estudi revolucionari i la manera correcta d'analitzar.

A. Què és l'estudi revolucionari?

1. Per què és important formar-se?

La formació és una funció important i és la responsabilitat de cada revolucionari augmentar la seva consciència contínuament. És molt perillós per a les masses i per la revolució deixar-ho tot a l'atzar. La lluita revolucionària no és una lluita sense objectius guiada per les emocions. Cada acció depèn de l'estudi concret de situacions i de les necessitats de la revolució. Si estudiem les situacions amb profunditat, podem indicar correctament què hem de fer, podem formular plans i determinar mètodes correctes de treball per tal d'assolir-los.

L'estudi ens serveix de guia en la nostra lluita. No només ensenya o mostra el camí correcte en la lluita revolucionària. També ens ensenya com viure la nostra vida quotidiana. L'estudi revolucionari també ens permet protegir-nos millor contra les idees esteses per la classe dominant i altres elements que es proposen aturar al moviment revolucionari i fer-lo desaparèixer.

L'estudi revolucionari es pot dur a terme participant en discussions col·lectives, llegint materials revolucionaris, fent recerca i analitzant totes les perspectives mentre es planifica i es treballa.

L'estudi revolucionari és el procés de conèixer i entendre les coses. No és només llegir teories dels materials de lectura –com els cursos i obres teòri-

ques de Marx, Lenin, Mao i altres. L'anàlisi correcta de les condicions i experiències presents és una part molt important de l'estudi revolucionari.

El marc principal de l'estudi revolucionari és la societat i la revolució. Inclou idees i teories que ajuden a aclarir la condició de les classes i la lluita de classes.

El motiu pel qual estudiem és per no deixar caps sense lligar en la nostra lluita i canviar allò que hagi de ser canviat. Com que lluitem per una societat lliure i democràtica, és la nostra preocupació principal donar importància a la societat i a la revolució. Per exemple, estudiem les teories de classes en la societat i la lluita de classes perquè el centre, o eix principal, de la nostra lluita, és entendre com transformar la nostra societat. Aquesta és la guia de com entenem les condicions generals de la societat filipina i la línia contínua de la nostra lluita revolucionària.

2. Per què és important estudiar la Revolució democràtica popular?

Estudiem la Revolució democràtica popular (RDP) perquè mostra la manera correcta d'entendre les condicions de la societat filipina, les arrels dels problemes del poble filipí i la manera de resoldre aquests problemes nacionals. La revolució és una ciència. En la nostra lluita contra l'enemic reaccionari, necessitem ser mordaços en l'estudi de les normes i condicions de la nostra revolució

i com les masses poden combatre l'enemic. Estudiant la RDP, podem mantenir el zel de la nostra lluita i combatre de manera brillant i ferotge. També podem solidificar la nostra unió amb les masses oprimides.

La classificació sistemàtica bàsica de la RDP es pot obtenir als nostres cursos de masses. Els cursos de masses ens aclareixen la necessitat de lluitar. Mentrestant, en els cursos especialitzats que fem, estudiem l'avenç del moviment de masses –de forma específica, els treballadors, els pagesos, les dones i el jovent, com a parts integrals de la Revolució democràtica popular.

Els revolucionaris han d'estudiar contínuament la RDP. Mentre la nostra lluita segueix intensificant-se, la nostra comprensió de la RDP també ha de ser més precisa. Els cursos de masses també serveixen com una porta d'entrada que ens ha d'encoratjar a llegir i estudiar documents, diaris i llibres per mantenir la nostra lluita en els nostres cors.

Els llibres *Societat filipina i revolució* (SFR), *Lluita per la democràcia nacional* (LLDN) i *Crisi filipina i revolució* són les eines principals que utilitzem per a estudiar la RDP. És on adquirim consciència pel que fa a tot allò relacionat amb la RDP sostenint els principis de la nostra lluita sota control. Així és com aconseguim guiar el nostre enteniment i resoldre els problemes de la nostra lluita política.

Llegim i aprenem la història de les Filipines quan llegim la SFR. Aprenent la història de les Filipines, també entenem més sobre el desenvolupament de la societat filipina, les arrels dels problemes nacionals i la lluita revolucionària per la llibertat i la democràcia. També necessitem estudiar la història, els problemes i les condicions actuals del poble del territori en el qual ens situem actualment.

És molt important llegir *Ang Bayan* i altres publicacions periòdiques revolucionàries per tal de mantenir-nos informats sobre les situacions i condicions econòmiques i polítiques actuals en la nostra societat i el rol que juguen en la revolució i conèixer l'estat de la lluita existent en altres regions i territoris.

3. Què és la investigació?

La investigació és una eina per a obtenir informació correcta en relació a les condicions. Hi ha investigació social i investigació relacionada amb el treball, els plans i els programes.

La investigació social nacional és l'estudi de les classes en la vida real. És una part molt important en l'avenç del nostre treball polític. Investigant les relacions de les classes en els camps de l'economia, la política i la cultura en les vides del poble, ens permetrà tenir una imatge concreta de la societat, o una part de la societat com la comunitat. La investigació social és important per a nosaltres perquè

aclareix l'objectiu, i maneres i formes per conscienciar, organitzar i mobilitzar les masses.

La investigació sobre com duem a terme el nostre treball, fem plans i progressem es realitza recollint dades relacionades a com desenvolupem les nostres tasques, per exemple, en els problemes que afrontem, la manera en què els nostres camarades i membres de les masses treballen, i els resultats d'aquest treball. La investigació és una part molt important dels estudis revolucionaris. La informació correcta i adequada que obtenim com a resultat de la investigació correcta és important i necessària per a poder formular les decisions, plans i programes correctes. Mao Zedong va dir «Sense investigació, no hi ha dret a opinar». Si no investiguem, no podem tenir informació correcta i suficient. Com a resultat, qualsevol decisió que fem acabarà en frustració.

La investigació és un treball permanent. Necessitem fer-la una part de nosaltres. Necessitem començar els nostres estudis entenent que hem de tenir informació i dades correctes i suficients. Com a resultat d'això, el nostre coneixement sempre creixerà i enriquirà la nostra anàlisi de les condicions objectives.

4. Què és l'anàlisi i per què és important?

L'anàlisi és una part important i vital dels nostres estudis. Analitzant, som capaços de determinar i encertar la naturalesa i el caràcter de les coses i els

afers que estudiem. Som capaços de presentar les seves arrels i, per tant també de trobar maneres de millorar les coses.

Som capaços de respondre les preguntes «Què?», «Com?» i «Quines són les seves característiques i relacions?» Seguint una anàlisi correcta, som capaços de tenir un enteniment més profund dels fets i les experiències.

L'anàlisi és molt important en el moviment revolucionari. Els plans i el progrés del moviment estan basats en la nostra anàlisi de com fer canvis a les condicions pertinents i com avançar en la nostra causa. Amb l'anàlisi encertada, som capaços d'aclarir com afrontar i resoldre les dificultats que sorgeixen de manera correcta i efectiva. Amb l'anàlisi correcta, som capaços de determinar com treballar de manera més efectiva i fer les tasques necessàries per assolir la victòria.

Necessitem ser observadors. En qualssevol condicions que afrontem, hem de ser capaços de respondre a la pregunta «Què?» i, més important, «Per què?» i «Com?» Això ens ajudarà a descobrir les arrels dels problemes. No hem de ser subjectius, desequilibrats ni unilaterals. No hem de ser enganyats per les aparences quan analitzem. Prenem sempre en una posició activa per a poder treballar efectivament i dur a terme les nostres tasques.

L'anàlisi i la investigació funcionen contínuament i conjunta. Tot i que siguin activitats separades, es troben interrelacionades en un procés.

Després d'investigar, analitzem les dades que hem aconseguit. Formulem les conclusions i les decisions que posem en pràctica. Tornem a investigar com dur-les a terme, analitzem les coses que hem fet. En base a això, som capaços de formular una altra conclusió i decisió per tal d'avançar encara més en les nostres tasques revolucionàries.

5. Què és la valoració?

La valoració és un tipus d'anàlisi. Es una part integral de l'estudi revolucionari. Hi ha dos tipus de valoració que podem fer: la valoració del treball i la valoració de les condicions. La valoració del treball és l'anàlisi per mesurar on som o quins són els nostres assoliments en els nostres plans i programes. La valoració de les condicions, per altra banda, és l'anàlisi del caràcter de les condicions i del nivell de la lluita de classes en la societat.

Un exemple de valoració del treball és el balanç mensual que fem per preparar els informes. Fem una llista de les coses que hem fet, i de les que encara queden per fer, les coses assolides i aquelles que encara hem d'assolir. També fem una valoració després de tota tasca de masses. Assenyalem les coses que hem fet en relació amb les que encara hem de fer; quines són les coses que hem de completar; les debilitats que hem de superar i els errors que hem de rectificar; i la feina que encara roman per fer.

Un exemple de valoració de les condicions és l'anàlisi del balanç de forces –les victòries de les nostres forces revolucionàries per una banda i la força de les unitats reaccionaries, per l'altra. Som capaços d'aclarir les victòries de l'organització revolucionària i què és el que necessitem per enfortir i aconseguir la força revolucionària per lluitar en un altre moment. Assenyalem la força, la disposició i el moviment de l'enemic i com el podem debilitar. Fent això, serem capaços de mesurar la nostra pròpia força en el desenvolupament de la lluita i la força de l'enemic quan contraataqui.

Un altre exemple és com duem a terme la valoració de les condicions econòmiques dels camperols en situacions com quan hi ha hagut una inundació per tal de poder fer plans per ajudar-los en el que necessitin.

La valoració ha de ser feta de manera periòdica. Ens manté oberts a les condicions i a les necessitats del poble, per tal de ser capaços d'assignar tasques correctament. La valoració ens proporciona les eines directes, concises i específiques per a planificar correctament i dur a terme les nostres tasques. Si la nostra valoració constant mostra que les condicions han canviat, necessitem modificar els nostres plans d'acció d'acord amb les condicions concretes que han canviat.

Per altra banda, la planificació de la valoració es basa en el nivell de treball que hem assolit. Si hi ha alguna alteració, canviem el pla i l'acció d'acord

amb els canvis i el progrés que hem vist durant l'avaluació del nostre treball.

6. Què és sintetitzar?

Sintetitzar és analitzar tant les nostres experiències positives com les negatives per tal d'extreure'n lliçons. Les conclusions que traiem de les nostres síntesis són lliçons que ens poden guiar en el nostre moviment i en la nostra lluita.

Aprenem tant de les experiències positives com de les negatives. Sostenim les lliçons de les experiències positives i les promovem conscientment. Alhora, aprenem de les experiències negatives i intentem no repetir-les.

Hi ha molts tipus de síntesis depenent de les nostres necessitats i d'acord amb la situació present. Principalment, fem balanç de les experiències que extraïem sobre com mobilitzem les masses, i com liderem l'organització. Un exemple és com duem a terme campanyes de masses. Aquí, prenem lliçons sobre com preparar-nos correctament i com fer tasques de masses i construir una organització sòlida als barris. Després de recollir dades i resultats de l'acció feta en un període concret, posem en consideració:

- a. L'avenç, retard o retrocés del moviment, llavors tornem a avaluem les condicions existents i les lliçons que se n'extreuen.

- b. Les fortaleeses, debilitats i errors en el moviment, les condicions i la visió que fan que es donin i les lliçons que se'n deriven.

D'això, podem aprendre els requisits per tal d'assolir el rendiment òptim en les nostres tasques i fer accions exitoses. La lliçó general derivada d'aquesta síntesi servirà de guia per arribar a un nou nivell de planificació i d'acció. Ens proporciona una confiança renovada per fer la nostra feina i avançar la nostra lluita.

La síntesi és una part important del nostre estudi. A través d'aquesta, podem aprendre efectivament de les nostres experiències. Podem utilitzar aquestes experiències activament, tant les positives com les negatives, per tal d'augmentar el nostre coneixement i enteniment del nostre treball i de les nostres responsabilitats. A través de la síntesi, podem enfortir el nostre enteniment dels principis revolucionaris bàsics a partir de l'experiència.

7. Quin és el procés complet d'anàlisi i d'estudi revolucionari?

Aprenquem la veritat de les nostres experiències. Mao va dir «Les 'experiències' són totes les coses que objectivament (concretament) passen; la 'veritat' és la seva cohesió interna, aquelles lleis que les afecten, i la 'recerca' és la part d'estudi.»

Analitzar la condició i la lluita per canviar-la és un procés continuat. Per exemple, contínuament

investiguem les condicions d'un barri o d'una vila en particular –agitem, organitzem i mobilitzem les masses per resoldre els seus problemes. En cada pas i moviment, hem d'estudiar amb cura les condicions i els problemes.

Mentre encara estem començant a penetrar en una vila concreta, hem d'estudiar i analitzar la història del lloc, la naturalesa del terreny, quina collita principal és la base de la seva subsistència, quins són els problemes dels camperols, qui són els terratinents locals i els seus agents enemics, etc. En base a un sondeig i una anàlisi inicial, podem fer plans per realitzar passes per agitar, organitzar i mobilitzar les masses. Ens guien les teories de la Revolució democràtica popular, com l'anàlisi de classes.

Quan actuem segons els nostres plans, seguim investigant i analitzant les condicions. Hi afegim més informació. Som capaços de confirmar les condicions principals, mentre que en separem les errònies. Som capaços d'analitzar d'acord amb la pràctica, els resultats de les nostres accions, siguin correctes o no. Comprenem cada cop millor la condició en conjunt per tal de determinar els seus canvis i actuar-hi. En base a les idees i les conclusions més noves, riques i precises, redirigim els nostres plans i modifiquem les nostres accions per tal de canalitzar el canvi que volem d'acord amb la situació actual. Rectifiquem els nostres errors passats, corregim les idees falses i critiquem les accions errònies. També podem consolidar i enfortir el que

hem resolt amb èxit, per a corregir les idees i accions.

Si som capaços de recollir l'experiència suficient, podem combinar-la per a extreure lliçons més profundes. Aquestes lliçons ens serviran com a guia en les noves i més altes etapes de lluita.

Una part important de tot aquest procés és l'anàlisi de la nostra pròpia força; l'anàlisi de la unitat sencera en la lluita i la condició d'un mateix, i l'anàlisi de la pròpia lluita i del treball de cada individu. Aquí és on entren en joc la crítica i l'autocrítica.

B. Com analitzem les coses i els esdeveniments?

És a través de l'anàlisi que som capaços d'entendre amb profunditat el perquè de les coses i dels esdeveniments. Les conclusions que estan formades per l'anàlisi correcta ens guien en el pas més important del nostre estudi –posar-lo en pràctica. Estudiem, per tant, com analitzar les coses i els esdeveniments.

1. Quina és la base de l'anàlisi correcta?

La manera correcta d'analitzar les coses es basa en les condicions i els fets concrets, actius, veritables o objectius. Això vol dir que no es basa en fantasies, somnis, rumors, supersticions i altres possibilitats sense cap base concreta. L'anàlisi concreta de les condicions concretes és l'únic mètode vàlid d'anàlisi.

De vegades és difícil arribar a la conclusió correcta. Per exemple, podria ser difícil determinar la veritable naturalesa o causa d'un problema perquè ens manquen dades concretes. Per exemple, podríem tenir dades incorrectes o subjectives. En aquest cas, hi ha una necessitat d'estendre i aprofundir en la investigació de les circumstàncies.

Encara més sovint, és difícil obtenir conclusions correctes, fins i tot si hi ha dades suficients o més

que suficients. En relació amb això, el fet que no siguem capaços de vincular aquestes dades soltes pot ser el resultat de no aplicar els principis apresos en l'estudi.

També pot passar que generem conclusions errònies com a resultat d'anàlisis errònies, fins i tot quan hi ha dades suficients. Per aquesta experiència, és freqüent que l'anàlisi errònia sigui un resultat del processament erroni de les dades.

Hem de començar amb dades certes, actuals i concretes dels fets. Estudiar la relació de les dades, els esdeveniments, etc. Què és més important? Què no ho és tant? Què és cert i què és fals? Quina és la cadena d'esdeveniments?

Aquestes són les bases d'una anàlisi veritable.

2. Per què diem que totes les coses canvien?

Totes les coses canvien. No hi ha cap manera en què puguem dir que una cosa està acabada o completa i, per tant, no pot ser transformada. Si mirem al nostre voltant, l'entorn i la societat, podem veure que les coses canvien, fins i tot les persones. Tot té un moment de naixement, vida i mort. Hi ha canvis que són lents i n'hi ha que són ràpids. El canvi succeeix com un procés complet i continu des del naixement fins a la mort.

Moltes persones pensen que moltes coses no es poden canviar. Un motiu d'això és que no tot el canvi és fàcil de copsar; es requereix un llarg procés

per veure el canvi esperat. Aquesta idea és freqüentment estesa per la classe dominant. Per exemple, diuen que és impossible canviar la condició entre els rics i els pobres en la societat. Sabem que això no és veritat i que aquesta idea ha estat estesa per la classe dominant i opressora per tal de poder evitar que les masses endeguin una revolució.

Molts, també, pensen que, si les coses canvien, ho fan només com un canvi de posició, un augment en nombre o una repetició. Per exemple, les úniques coses que veuen en la història o en el desenvolupament de la societat són les migracions, els augments de població, els canvis d'una nova generació o les accions dels «grans líders». Aquesta visió nega els canvis latents o revolucionaris que tenen lloc en la història, com és el cas dels canvis en el sistema econòmic, polític i cultural de la societat.

El coneixement d'una persona és producte del seu estudi constant sobre el canvi i el moviment. El progrés d'una persona és el seu coneixement en proporció al progrés de la societat. Hi ha un avançament en el coneixement en l'anàlisi, coexistent amb l'enteniment del motiu d'aquest canvi. És només a través del progrés d'algú en el seu propi coneixement que aquest algú pot fer coses activament i efectiva per tal de dur a terme el treball revolucionari.

Això també ens ajuda a trobar una sortida a les situacions difícils, tenint una voluntat de ferro

per a enfrontar-nos als problemes i a les situacions difícils. Això ens ensenya que, si analitzem correctament les nostres condicions, serem capaços d'entendre com solucionar cada problema i situació difícil que trobem al nostre pas.

3. Quins són els motius pels quals les coses canvien?

Tot té dues forces oposades que lluiten entre si. Això s'anomena contradicció. El caràcter de les coses està dictat per les contradiccions, i la progressió i el canvi en les coses estan també dictats per la lluita constant de poder dins una contradicció en concret. Per tant, el canvi en les coses és una cosa interna, i no externa.

Per exemple, per què la societat filipina avança i canvia? És el destí que ho dicta? El clima de la terra? És l'ajuda d'altres territoris? No. El canvi en la societat és un resultat de les contradiccions internes: la lluita entre les seves classes. Per una banda hi ha una classe dominant i opressora que evita els avenços al país, i per l'altra hi ha una classe oprimida que demana progrés, llibertat i democràcia.

Les contradiccions externes influeixen en el canvi. No hi ha cap cosa que estigui separada del seu entorn. El moviment és relatiu a les altres coses que existeixen, que poden accelerar o retardar el progrés.

Per exemple, el progrés del nostre camarada és resultat de la lluita interna continuada entre les

idees correctes i incorrectes. En la lluita per les aspiracions nacionals i democràtiques del poble contra qualsevol cosa que s'oposi a aquestes, és cosa de cada camarada si pressiona amb la lluita revolucionària o si és passiu i no fa res. No obstant, hi ha altres influències externes importants que poden afectar aquest camarada: el seu col·lectiu, la família i els seus éssers estimats, les masses que coneix en la seva àrea, etc.

En el primer exemple, el progrés de la societat filipina resta principalment sobre la lluita del poble contra l'imperialisme dels EUA, el feudalisme i el capitalisme burocràtic, que és contrarestat per la revolució. L'avançament i la victòria de la revolució no es pot basar en forces externes com la victòria en la lluita d'altres països o les ajudes d'altres camarades. Tot i així, les condicions externes favorables i l'ajuda d'altres camarades a la revolució filipina són importants i definitivament poden ajudar-nos a assolir els nostres objectius de la victòria revolucionària.

Entendre això ens ensenya a tenir cura o no ser superficials en la nostra anàlisi. Per ser capaços d'entendre una cosa, hem de poder estudiar el seu caràcter intern i la seva relació amb les altres coses. Hem de ser capaços d'estudiar les dades que hem recol·lectat i separar allò que és cert del que no ho és. Hem de poder estudiar les contradiccions internes i com aquestes són influenciades per contradiccions externes.

4. Per què diem que «dividir un entre dos» és la manera correcta d'analitzar?

El mètode correcte d'anàlisi «dividir un entre dos» simplement significa estudiar les contradiccions en les coses. això és anar al nucli de les coses, estudiar el seu caràcter i l'oposició entre els aspectes de les contradiccions. estudiem el seu moviment i progrés, les seves formes i les maneres en què les contradiccions s'oposen, com puguen i com baixen, l'acció i la reacció, etc. Aquesta és la manera correcta d'estudiar les coses.

Això ens recorda que no hem de ser unilaterals en la nostra anàlisi. Ser unilateral vol dir mirar només un aspecte d'una cosa o d'una contradicció. Això també vol dir afavorir un aspecte de la contradicció. També pot voler dir ganduleria a l'hora d'estudiar els dos aspectes d'una contradicció i com s'oposen.

Per exemple, quan critiquem a un camarada, mirem les seves característiques positives i negatives. Quan investiguem un barri, estudiem els pagesos i els agricultors per una banda i el terratinent per l'altra. En la nostra anàlisi de la societat, mirem tant les classes explotades i oprimides com les opressores i explotadores.

Per comprendre l'essència o la naturalesa de les coses, hem de saber quin dels seus dos aspectes actua com el principal. Això és important, perquè

l'aspecte principal és el que dicta la naturalesa de les coses.

Sigui el que sigui el que analitzem, ens hem de centrar en la seva naturalesa: estudiar les contradiccions, estudiar la seva força antagònica i el caràcter que dicta el seu moviment, i determinar quin aspecte actua com el principal. Amb els nostres camarades, per exemple, analitzem les contradiccions de la seva manera de pensar tant positiva com negativa, allò revolucionari i allò no revolucionari. Podem, per tant, determinar clarament el caràcter principal –el positiu, correcte i revolucionari.

Quan analitzem el nostre moviment, també analitzem el que hem assolit fins el moment, les coses que encara hem de fer i fins a quin nivell hem assolit el nostre objectiu; les nostres forces i debilitats, etc. També hem d'assenyalar què és allò que predomina.

Quan analitzem les contradiccions, ho fem amb ajuda de la comparació i diferenciem una contradicció de la resta. Les contradiccions en un barri, per exemple, poden ser comparades i diferenciades respecte les contradiccions en altres barris.

Comparant, som capaços d'analitzar el caràcter comú que està present en la contradicció que estudiem i en la resta de contradiccions. Això ens ajudarà immediatament a centrar-nos en analitzar l'essència de les coses, cosa que ens permetrà entendre les similituds i diferències en les contradiccions i en les coses.

Diferenciant, som capaços d'estudiar característiques diferents presents en altres contradiccions. Diferenciant, podem formar i ampliar la nostra comprensió de les coses que analitzem. Això és important per tal de poder generar respostes acurades i apropiades sobre com hem d'actuar.

Per exemple, quan analitzem una comunitat agrícola, sabem que les seves contradiccions són les mateixes que les de la resta de comunitats agrícoles a les Filipines. Per això és molt important dur a terme la revolució agrícola a la zona, i estudiar l'experiència d'altres llocs que llegim a l'*Ang Bayan* ens pot ajudar a assolir aquest objectiu. Per altra banda, hi ha diferents formes i maneres d'arrendament i d'usura, el poder d'influència dels terratinents, del capatàs. La força militar varia i la mida i la força del moviment de masses a cada zona, així com la preparació de les masses, també canvia. Aquest és el motiu per què no és bo copiar totes les passes emprades en altres territoris per rebaixar els preus de la terra.

És important conèixer la nostra història. Quan examinem a un camarada, investiguem el seu rerefons de classe, la seva família, com es van involucrar i la història de la seva lluita. Quan analitzem la societat filipina, és molt important conèixer la seva història, conèixer l'arrel històrica de la seva condició actual, per tal de poder entendre el seu caràcter.

«Dividir un entre dos» és la manera correcta de fer una anàlisi. Primer intentem estudiar i aprendre els dos aspectes que formen la contradicció, i després intentem determinar quin és el dominant o principal. Comparem coses l'una amb l'altra per conèixer l'essència comuna en ambdues. També hem d'estudiar com es desenvolupen les seves contradiccions.

5. Quina és la força principal que provoca el canvi en un objecte?

L'efecte o procés que estudiem és complicat. Això vol dir que té diferents contradiccions. Hem d'estudiar les seves diferents contradiccions —els dos aspectes d'aquestes, i la relació que té cada contradicció amb la resta— per evitar caure en la unilateralitat.

Entre les seves contradiccions, n'hi ha una que és decisiva per l'objecte i pel procés. La contradicció és el denominador comú que lliga, connecta i afecta el progrés de les altres contradiccions.

És, per tant, clau, entendre el caràcter d'una cosa o procés complicat en particular i com existeix i floreix.

Hem d'estudiar diferents contradiccions abans de poder saber quina és la principal. És unilateral i subjectiu estudiar només una contradicció, fins i tot si aquesta és la contradicció principal o decisiva. No podem estar segurs de que efectivament és la contradicció principal si no podem veure com

es relaciona amb la resta de contradiccions existents.

Per exemple, seguirà havent-hi moltes contradiccions quan investiguem una zona concreta. Hi haurà la contradicció entre pagesos rics, pagesos pobres i treballadors de les granges agrícoles. Hi haurà la contradicció entre els terratinents i els pagesos rics. Hi haurà la contradicció entre els pagesos i els homes de negocis. Hi haurà contradiccions entre els pagesos mateixos.

En aquesta zona, la contradicció principal és entre el terratinent, per una banda, i els llogaters i treballadors de les granges per l'altra. Aquesta és la força principal que influeix la resta de contradiccions en la zona. És important, també, estudiar altres contradiccions per ser capaços de veure el marc complet, i de quina manera aquestes contradiccions es relacionen entre elles.

En les coses i els processos simples, l'aspecte principal d'una contradicció determina la naturalesa d'una cosa. En les coses i processos complexos, l'aspecte principal de la contradicció principal és el factor determinant de la naturalesa d'una cosa, de la seva essència.

En l'exemple anterior, el terratinent governa sobre els arrendataris i els treballadors. Pot practicar la usura i dictar quina ha de ser la renda per la terra i el salari que vol donar als arrendataris i als treballadors de la granja. Això pot influir en la resta de contradiccions. Aquesta condició pot ser la base

per a l'abús i l'opressió entre l'home de negocis o l'usurer i els pagesos pobres i els treballadors de les granges agrícoles. La influència del gran terratinent pot definir el caràcter i la condició de la zona que estem investigant.

Coneixent la contradicció principal, obrim el camí per a la resolució de les contradiccions menors. En l'exemple esmentat, veiem la lluita entre els pagesos rics, per una banda, i els pagesos pobres i treballadors de les granges agrícoles, per l'altra, en relació amb la destrucció del gran terratinent. Això vol dir que som capaços de neutralitzar-les i no ferir excessivament els seus interessos per tal que no es posin del costat del terratinent i, en comptes d'això, recolzin la lluita dels pagesos pobres i els treballadors de les granges agrícoles.

Aprenem d'això que les coses i els processos complexos tenen moltes contradiccions, la principal és el factor decisiu en la forma en què funcionen les coses i l'aspecte principal de la contradicció principal és el factor fonamental en la naturalesa d'una cosa. Això ens ensenya que, en l'anàlisi, estudiem les contradiccions que comprenen l'objecte; analitzem les contradiccions per saber quina és la principal i com influeix en la resta de contradiccions, i; estudiem els aspectes i definim quin dels dos aspectes és el principal. També hem d'estudiar les contradiccions secundàries i els seus aspectes.

6. Per què és necessari considerar la relació del tot i les seves parts?

Quan analitzem una cosa, hem de relacionar-la amb el tot per tal de no ser unilaterals ni parcials en les decisions que prenem. Per altra banda, hem de ser capaços de formar i col·locar-ho tot en un context molt més profund si volem analitzar críticament les seves parts.

Tot allò que analitzem és part d'un tot més gran. Hem de relacionar les coses que estudiem en la seva «totalitat». Hem d'assenyalar com una cosa influeix en el progrés del tot. Fent això, serem capaços d'entendre millor com les coses evolucionen.

Per exemple, una zona que controlem és una part d'un municipi i d'una província. Si hi ha un augment de la presència militar en una província, també es reflexa o se sent en la zona que controlem en la presència de forces armades i en un augment de les operacions militars.

Un altre exemple és el moviment del nostre grup i del comitè d'organització en la zona. Els plans que fem depenen dels plans de la secció i del districte. En la nostra avaluació, prenem nota de l'efecte i de la influència de les nostres línies mentre seguim endavant amb altres feines en aquest municipi i la seva secció.

La nostra anàlisi també ha de donar importància a l'estudi de les parts. Hem de ser més conclo-

ents i profunds en la nostra comprensió i evitar les anàlisis superficials.

Quan analitzem, no és suficient dir que la nostra tasca en el moviment general és correcta. Hem d'analitzar amb profunditat el curs de diferents grups i la manera en què fem les nostres tasques d'educació, organització i mobilització de les masses. Fent això, la nostra anàlisi serà més clara i més realista d'acord amb els nostres plans i programes.

Un altre exemple és la nostra manera d'avaluar el treball de masses d'un grup organitzador en una zona concreta.

Aquesta mena d'anàlisi ens donarà una imatge més completa del *tot* a l'entendre les seves parts clarament.

7. Com canvien les coses?

Hi ha contradicció des del principi fins el final de totes les coses. És important estudiar el progrés de les contradiccions en el procés complet per ser capaços d'entendre i assenyalar el caràcter de les coses i com evolucionen. El progrés avança de manera quantitativa i qualitativa.

Al principi, un aspecte de la contradicció pesa més que l'altre aspecte corresponent. Aquest aspecte dominant és el que proporciona el caràcter a una cosa. Les Filipines, per exemple, és un país semifeudal i semicolonial perquè està essent gover-

nat per l'imperialisme dels EUA, el feudalisme i el capitalisme burocràtic.

Però això no és etern. Les contradiccions existeixen. El canvi i la força segueixen existint i influenciant les dues forces contradictòries, de vegades es veuen i de vegades romanen amagades. Això és el canvi quantitatiu. Sembla que no veiem el canvi, però sovint només veiem els canvis simples en la forma o en les condicions externes de les coses. També podria no implicar cap canvi en la posició de les coses.

Per exemple, a les Filipines, la lluita de classes es pot veure en canvis com un augment en la taxa d'atur, en l'augment en el nombre de vagues i d'altres formes d'acció, en l'increment en la força de l'exèrcit del poble, etc. El poble segueix lluitant contra l'explotació i l'opressió que pateixen per part de l'estat. Alhora, la classe dominant segueix intensificant la seva explotació i opressió i el seu abús i engany vers el sector marginat i el poble. La intensitat de la lluita i el balanç de les forces segueixen canviant, però la condició de la societat no. No s'esdevé cap canvi en les relacions bàsiques entre les classes de la societat. Aquest és el motiu pel qual la societat filipina seguirà essent semifeudal i semicolonial.

Hi haurà un canvi qualitatiu si hi ha un canvi en la posició entre dos aspectes. Si l'aspecte secundari continua guanyant terreny, hi haurà un punt en què l'aspecte principal es farà més dèbil i serà supe-

rat per l'aspecte històricament secundari. Aquest canvi pot ser sobtat i dràstic. Això s'anomena un canvi de grau qualitatiu. L'intercanvi en la posició de dominació en els aspectes en conflictes obrirà la porta a un salt en el qual canviï la naturalesa de les coses. Ara hi ha un nou aspecte dominant en la naturalesa de les coses.

Com a resultat del canvi en el balanç de les forces, el canvi qualitatiu en la societat filipina actual vindrà després de la victòria de la Revolució nacional democràtica. Les classes que acostumaven a governar, oprimir i explotar seran governades, i les classes que eren governades, oprimides i explotades governaran. Hi haurà un canvi revolucionari en la societat filipina, canvis fonamentals en la política, l'economia i la cultura del poble.

Hem d'analitzar a què serveix el canvi quantitatiu. El canvi quantitatiu que serveix a l'aspecte principal no comportarà un canvi qualitatiu. Alhora, el canvi quantitatiu que serveix a l'aspecte secundari comportarà canvis qualitatius.

Fem una cop d'ull a les reformes, per exemple. El reformisme és diferent de la lluita revolucionària. Les reformes només condueixen a canvis superficials i no contribueixen a realitzar canvis en l'estructura bàsica de la societat. De vegades, pot fins i tot retardar-los. Per altra banda, la lluita revolucionària per les reformes mentre es treballa per canviar les coses fa la revolució més forta i serveix al canvi revolucionari. La diferència es pot veure

en els objectius i els mitjans d'entrar en el tipus de problemes i de lluites. Per exemple: davant un augment en el preu dels productes agrícoles i la lluita contra l'augment dels preus del petroli; el reformisme no va a l'arrel que causa el problema ni considera quina relació tenen aquests problemes amb l'estat.

A més, podem classificar els canvis quantitativs i qualitativs per dur a terme canvis qualitativs en les coses i en els esdeveniments.

Per exemple, organitzant un sindicat en una fàbrica, necessitem saber si el nostre nivell organitzatiu és suficient o no per tal de decidir quan podem lluitar obertament i avançar en la lluita per a projectar el nostre sindicat. Alhora, també hem de fer una estimació de si els grups de camperols tenen prou força per a enfrontar-se a empreses opressives per a reduir l'arrendament de la terra. Si l'anàlisi és pobre, podríem entrar en una lluita en la qual no serem capaços de guanyar, o vacil·larem en la nostra decisió d'entrar en una lluita que està per sobre de les nostres possibilitats.

Un altre exemple. En el procés de dur endavant la Revolució democràtica popular, les forces revolucionàries haurien d'acumular forces pas a pas mentre debiliten l'enemic reaccionari. Ha d'assolir el nivell de força política i militar en què el balanç canviarà fins el moment en què estiguem preparats per prendre el poder polític. Somiar amb una victòria militar prematura sense preparar abans la

maduresa política ens conduirà al fracàs amb tota seguretat.

El coneixement correcte ens ensenya com les coses canvien, com progressen cap a canvis quantitius i qualitius, l'anàlisi correcte de la forma i la força de les forces oposades, la intensitat de la contradicció, reconèixer com els canvis quantitius porten als qualitius, i l'enteniment de com les condicions es poden utilitzar per assolir canvis qualitius.

8. Com resollem les contradiccions?

El caràcter d'una cosa canvia quan s'esdevé un canvi qualitatiu entre l'aspecte principal i els secundaris de les contradiccions. Les condicions en conflicte al si de les contradiccions s'acaben. Això dona lloc a noves contradiccions i a noves coses amb noves condicions. Mentre sorgeixen nous aspectes dels antics, la qualitat canvia i es converteix en una cosa nova.

Per exemple, el caràcter semifeudal i semicolonial de la societat filipina canviarà amb la victòria de la Revolució democràtica popular i en la derrota del poder armat de l'imperialisme dels EUA, la burgesia monopolista i els grans terratinents. Els aspectes corruptes i de reacció dominants en la societat filipina, ja esmentats abans, es convertiran en secundaris, i el poble filipí i el lideratge revolucionari de la classe treballadora i del seu Partit seran dominants. El resultat serà el desmantellament de

l'estat semifeudal i semicolonial de les Filipines i l'inici d'una societat socialista.

Un altre exemple: promovem la revolució agrària per a resoldre les contradiccions entre el terratinent ric i els pagesos. Si som capaços de maximitzar la defensa del programa de reforma agrària, serem també capaços de resoldre les contradiccions, desmantellar la forma de poder dels terratinents i podrem acabar amb el feudalisme. Al mateix temps, nous problemes, apareixeran en relació amb la cooperació agrícola i la col·lectivització.

És una part vital dels nostres estudis entendre com resoldre aquestes contradiccions. Les contradiccions que difereixen en qualitat es poden resoldre emprant diferents vies qualitatives. Per exemple, les contradiccions entre el terratinent ric i els treballadors agrícoles només pot ser solucionada mitjançant una revolta agrària; la contradicció entre imperialistes i terratinents contra el poble filipí només pot ser solucionada amb la Revolució democràtica popular. La lluita entre els grangers i els treballadors agrícoles només pot ser solucionada augmentant el salari d'acord amb el nivell de lluita contra el feudalisme; i la contradicció entre el poble pot ser solucionada diferenciant allò que és cert d'allò que és fals.

Les coses que avaluem són aquelles que segueixen movent-se, progressant i canviant. La nostra comprensió de com aquestes coses canvien és molt important per poder fer anàlisis acurades. Retro-

cedim una mica. Totes les coses canvien i el motiu pel qual canvien és dins elles, en les seves contradiccions i en la lluita interna d'aspectes oposats que existeixen en el procés des del principi fins el final. Les forces externes també poden influenciar-les i moure-les vers la transformació. L'aspecte principal de la contradicció determina la naturalesa de la cosa. Un objecte simple pot ser complicat i pot estar compost de diferents contradiccions, i la contradicció principal determina el caràcter principal de l'objecte. La contradicció mai s'atura i pateix un període gradual de canvi qualitatiu. L'aspecte secundari es fa més fort i el principal es fa més dèbil amb el temps fins que arriba el punt en el qual hi ha un canvi complet de posició. Aquest és el canvi qualitatiu, el canvi en la naturalesa de les coses. Les antigues contradiccions es resolen. N'apareixen de noves.

Això ens ensenya que la manera correcta d'anàlitzar –tornant a una base concreta, «dividir un entre dues parts»; classificar les parts internes i externes; la necessitat d'estudiar totes les contradiccions que componen una matèria complicada; trobar la contradicció principal i el seu aspecte principal per conèixer les característiques de les coses; les relacions entre les contradiccions principals i les secundàries; assenyalar l'aspecte principal i el secundari de cada contradicció i com s'enfronten entre si; com s'esdevenen els canvis quantitatius; com el *tot* representa les parts; i com les contradic-

cions es resolen, donant lloc a contradiccions més noves. Després d'això, serem capaços d'entendre no només el caràcter i la naturalesa de les coses, sinó també com les podem canviar. En resum, això ens ensenya la importància de l'anàlisi concret de les condicions concretes.

LLIÇÓ III

LA LÍNIA DE MASSES

1. Per què «les masses, i només les masses, són qui fa la història» és el principi fonamental de la línia de masses?

La màxima «les masses, i només les masses, són qui fa la història» és un principi nascut per mitjans científics a través de l'anàlisi profunda de la història humana. El camarada Mao digué «Les masses, i només les masses, són la força motriu que fan la història mundial». Molts segles d'història humana han demostrat innumerables vegades que són les masses les que creen el canvi en la societat. És a través del seu treball en la producció que la societat existeix. És a través dels seus cervells i dels seus músculs que la societat progressa. És la seva força col·lectiva el que impedeix que qualsevol força boicotegi el progrés de la societat. Aquests problemes en la societat es poden manifestar en forma de crisis econòmiques, la càrrega de les quals és suportada majoritàriament per les masses. Si no pots mobilitzar a les masses, no hi haurà cap canvi en la societat. Això és el que volem dir quan diem que les masses són les veritables heroïnes.

El principi «les masses, i només les masses, són qui fa la història» és el principi bàsic de la línia de masses perquè explica de manera científica per què hem de creure en les masses i per què hem de conscienciar-les, organitzar-les i mobilitzar-les per la lluita revolucionària i per les nostres tasques.

Aquesta és la base forta i científica en l'actitud correcta de les masses, d'una lluita persistent i resilient de les masses i de la unió humil del Partit amb elles. Aquesta és la base forta i científica de com podem contraatacar o combatre els principis erronis de confiar només en un petit grup de persones, de ser manaires, de fer nosaltres tota la feina, etc.

2. Què vol dir que hem de creure i confiar en les masses?

Hem d'entendre que la revolució és un esforç compartit per les àmplies masses del poble. Si les masses no hi participen activament, la victòria de la revolució no pot ser mai assolida. Hem de creure en les masses, especialment en els pagesos i treballadors per a guanyar la Revolució democràtica popular.

És a través de la participació activa i l'acció de les masses que podem assolir els nostres objectius revolucionaris i resoldre els problemes que apareixen pel camí. Hi ha, per tant, una necessitat d'anar a les masses, unir-se amb elles i liderar-les efectivament. És a través de la conscienciació contínua i permanent en l'organització i la mobilització de les masses que podem concretar en elles la força de les nostres idees revolucionàries que es convertiran en un poderós material que provocarà el moviment de la societat.

El camarada Mao va dir: necessitem «ser bons traduïnt la política del Partit en acció de les masses per ser capaços de fer que no només els quadres dirigents, sinó totes les àmplies masses, entenguin i dominin cada moviment i cada lluita que endeguem».

3. Què vol dir «relació propera i càlida amb les masses»?

La línia de masses significa que hem de mantenir una relació propera amb les masses. Primer, hem d'integrar en els nostres cors els interessos de les masses. Hem d'assegurar-nos que tots els camarades estan fortament connectats a les masses i posen el seu interès en les masses per sobre de tot. La línia de masses ens ensenya que hem d'estimar les masses a totes hores. Hem d'escoltar-les i integrar-les en comptes d'intentar-nos posar per sobre d'elles.

Integrant-nos amb les masses, som capaços de conscienciar-les i elevar el seu nivell de consciència, ajudar-les a comprendre com organitzar-se i recopilar tots els elements essencials en la seva condició i de la seva lluita actual. Hem d'identificar l'interès de les masses; els seus problemes bàsics com la manca de terres, els lloguers elevats, els salaris baixos, etc. –tots aquests, i fins i tot els seus problemes particulars com la manca d'arròs per a menjar, sal per a donar gust al seu menjar, etc. Hem d'avaluar

aquests problemes i prendre les decisions correctes en relació amb ells.

Fent això, podem mostrar a les masses que som l'encarnació del seu interès i que les nostres vides estan connectades a les seves. És a través d'aquest coneixement que podem ajudar-les a comprendre les tasques més grans relacionades amb l'avenç de la lluita revolucionària cap a la victòria.

No passarà res en les lluites d'un grup dirigent si no està estretament relacionat i combinat amb l'acció de les masses, que només es pot realitzar amb la relació estreta amb elles. Per altra banda, si les masses es mouen sense un lideratge fort del Partit, no poden sostenir la lluita ni avançar en la direcció correcta o situar la lluita revolucionària a un nivell més alt.

4. Què vol dir «de les masses, a les masses»?

La manera correcta de liderar les masses és «de les masses, a les masses». Això vol dir que hem d'integrar les idees i pensaments fragmentaris de les masses i modelar-los apropiadament. Hem de tornar i explicar a les masses la idea formada fins que l'entenguin i l'acceptin.

La línia de masses està d'acord amb el lideratge «de les masses, a les masses». Depenem de la intel·ligència i del coneixement de les masses per ser capaços d'entendre les condicions i els problemes de les masses per tal de generar idees per resoldre'ls. La planificació i les decisions correctes es poden fer

si són part de l'experiència de les masses. És, per tant, el nostre paper, anar a les masses i submergir-nos en el seu medi per a poder recollir les diferents línies de pensament de les masses que volem servir. Analitzant i resumint aquestes idees, podem concentrar-les en un tot sistemàtic que reflecteixi una condició objectiva i l'intel·lecte de les masses.

Hem de confiar en la capacitat i en la força de les masses si volem ajudar-les a resoldre els seus problemes bàsics. Creiem que, per molt gran que sigui el problema, estem segurs que el podrem resoldre sempre que les masses estiguin unides i prenguin decisions col·lectivament. És, llavors, la nostra responsabilitat, fer que les masses entenguin que les idees que es formen són el resultat de les seves pròpies idees, i que necessiten adoptar-les com a pròpies a través de l'acció col·lectiva.

5. Què vol dir que hem d'actuar i ens hem de moure d'acord amb els interessos i el grau de preparació de les masses?

La línia de masses ens ensenya que hem de lluitar d'acord amb els interessos objectius de les masses. Això vol dir que ens hem de moure d'acord amb les seves condicions concretes i no en base al que nosaltres pensem. Ens separarem de les masses, encara que les nostres intencions siguin bones, si ens desviem dels interessos objectius de les masses. En general, les tasques i protocols que posem en

marxa són correctes si estan d'acord amb el que les masses volen segons el temps i l'espai actuals.

Al principi, les masses no són conscients de les seves necessitats objectives i no veuen la necessitat d'un canvi o no estan preparades per actuar per tal d'aconseguir-lo. Si no presentem les nostres idees de manera oportuna, per molt que siguin correctes, ens separarem de les masses. Hem de ser pacients i persistir en la manera en què expliquem les coses a les masses fins que estiguin preparades per acceptar aquestes idees basades en condicions concretes i les pròpies masses estiguin preparades per a treballar pel canvi que volen.

Hem d'evitar el *dirigisme* –això vol dir sobreestimar la consciència política actual de les masses i violar el moviment voluntari de les masses. Els camarades només descobriran el nivell de preparació de les masses si formen part de les files de les masses i duen a terme una investigació.

Per altra banda, també hem d'anar en compte en fer *seguidisme* a les masses. Això vol dir una progressió lenta del seu nivell de consciència política i el retard en el seu nivell de lluita pel canvi revolucionari. Alguns camarades poden estar seguint a alguns elements lents; és erroni pensar que les seves idees són les idees de les àmplies masses en conjunt.

Per poder destruir el dirigisme i el seguidisme, hem d'apropar-nos més a la base de les masses i dur

a terme una investigació i una anàlisi acurats. Com ho fem això?

Podem dividir les masses en tres parts: les avançades, les mitjanes i les endarrerides. Les files de les masses avançades tenen una comprensió clara de les seves condicions bàsiques i estan preparades per a lluitar per canviar-les. La part endarrerida de les masses, mentrestant, pot ser influenciada fàcilment pel pensament reaccionari i poden oposar-se a la lluita pel canvi. La part mitjana, mentrestant, pot entendre la necessitat d'un canvi, però rebutgen moure's i actuar.

Creiem als elements avançats del moviment de masses. És a través d'ells que som capaços de fer que les forces mitjanes es moguin i fins i tot arrossequin algunes forces endarrerides. D'aquesta manera, som capaços de liderar les masses d'acord amb els seus interessos objectius segons el seu grau de disposició a la lluita pel canvi.

Si no depenem del grau de disposició de les masses, podríem sobrepassar la seva consciència política bàsica. Podríem fer-les moure ordenant que ho fessin, en comptes de que ho fessin per voluntat pròpia d'acord amb el seu grau de consciència. Al mateix temps, si ens vinculem a les masses més grans però endarrerides, acabarem anant a la cua en comptes de liderar-les. Podria succeir que les masses avançades i mitjanes estiguessin preparades i fessin una crida a la lluita pel canvi, i que fos el Partit qui necessités ser convençut.

Hem de ser consistents d'incrementar la consciència revolucionària de les masses. Això vol dir que hem d'estar a l'avantguarda proporcionant formació revolucionària per tal que les masses segueixin elevat el seu nivell de preparació per a la lluita. En relació amb això, també podem enfortir, solidificar i ampliar la força organitzativa de les masses per tal que elevin el nivell en la seva lluita cap a la victòria.

6. Per què és la propagació de la línia de la Revolució democràtica popular la clau a l'hora de donar vida a la línia de masses en el període actual de la revolució filipina?

La línia de la Revolució democràtica popular (RDP) va ser formada estudiant la història i les condicions de la societat filipina. Això respon als interessos de llibertat i democràcia de la nació. La RDP sorgeix de les condicions i necessitats objectives de les masses i assenyalava el camí del canvi revolucionari. I, perquè segueix els interessos objectius de les masses, la línia de la RDP és fàcilment entesa per les masses i reconeguda com a seva pròpia.

La línia de la RDP és la clau per a conscienciar, organitzar i mobilitzar els milions de persones de les masses explotades. Estudiant les condicions particulars, els problemes i les cosmovisions de les masses en l'àrea de la disciplina, hem de guiar-la d'acord amb la línia de la RDP.

7. Per què és important un mètode de treball democràtic en la línia de masses?

A banda de la línia correcta de la RDP que emprem en la nostra pràctica diària, el mètode democràtic de treballar és important per donar vida a la línia de masses. L'experiència mostra clarament que l'estil correcte de treball enforteix la nostra connexió amb les masses, mentre que l'estil incorrecte de treball s'oposa als desitjos i les necessitats de les masses en un moment concret, cosa que podria ser un motiu de separació en relació amb les masses.

Hem de prendre decisions després de dur a terme la investigació i la consulta necessàries amb els altres camarades i amb les masses i després de les discussions col·lectives oportunes. No és suficient que només l'avantguarda entengui la decisió que s'ha fet. Necessitem dur-la a les masses i fer que l'entenguin per tal que esdevinguin un participant actiu en el seguiment d'aquestes decisions.

Ens hem d'unir efectivament com una majoria amb els camarades i amb les masses. Hem d'escoltar les masses i acceptar les observacions correctes mentre critiquem les errònies. Hem d'evitar el treball en grups petits irrelevants. Hem de cultivar l'estil democràtic de treball en tot moment.

8. Per què la línia de masses es correspon amb la línia de la classe revolucionària?

Qui compon les masses filipines? Qui són aquestes masses que han de ser conscienciades, organitzades i mobilitzades? Aquestes preguntes només es poden respondre si analitzem les classes i entenem la línia de la classe revolucionària.

La línia de la classe revolucionària és el principi que ens ensenya les dinàmiques i la relació de les classes de la societat filipina. Ens ensenya a distingir entre els amics i els enemics de la revolució i a saber quines són les classes explotades i oprimides. També aclareix l'anàlisi de classe correcte de com podem liderar les masses: confiar en les files avançades de les masses, encoratjant les forces mitjanes i separant i combatent els enemics. També permet treure profit de les lluites internes de l'enemic per tal de debilitar la classe dominant i enfortir les nostres forces revolucionàries.

Per sobre de tot, la línia de la classe revolucionària ens ensenya a donar importància a la força de la classe treballadora, els pagesos i els semiproletaris. Al camp, donem importància a les files avançades de camperols i els pagesos pobres i de nivell baix-mitjà. També incorporem als pagesos mitjans i mitjans-alts i neutralitzem els rics. També ens aprofitem de les lluites internes entre els terratinents il·lustrats i els despòtics. D'aquesta manera, podem separar i debilitar la classe terratinent. És a

través de la línia de la classe revolucionària que hi pot haver una manera científica de reconèixer qui compon les masses d'un lloc determinat.

LLIÇÓ IV

CENTRALISME DEMOCRÀTIC I EL SISTEMA DE COMITÈS

A. El centralisme democràtic

1. Què és una organització i per què això és important?

Una organització és un sistema que agrupa un conjunt de persones per a ser i actuar com una força efectiva. Enquadra a militants i altres membres per a moure's com un de sol vers un objectiu unificat. És a partir d'una organització i acció coordinada que la unitat basada en l'esperit i l'entusiasme pot tenir una forma d'expressió concreta.

Com a sistema, una organització té principis forts que guien els seus membres a l'hora de pensar i d'actuar. Té el seu propi conjunt de normes i d'objectius que és emmirallat pel seu sistema de lideratge amb diferents nivells de responsabilitat. Aquests són elements necessaris que assegurin que l'organització avanci a l'uníson per tal d'aconseguir la seva finalitat.

Podem comparar l'organització amb una escombra que obté la seva força quan lliguem les seves cerres. Si les cerres estan separades, és dèbil i pot ser trencada fàcilment. Però, si s'entrellacen, es converteix en una eina efectiva per a netejar.

2. És una organització revolucionària?

Una organització es classifica com a revolucionària si promou l'interès de les àmplies masses. Té la intenció de lluitar per alliberar el poble de l'ex-

plotació i per aconseguir un canvi real en la societat.

La història de la societat filipina està plena d'experiències de filipins que van formar diferents organitzacions per tal de d'avançar en la seva lluita revolucionària. Per exemple, el Katipunan es va fundar l'any 1896 com una força armada del poble en la seva lluita contra el domini colonial espanyol. Actualment, hi ha el Partit Comunista de les Filipines, el nou exèrcit del poble i diverses organitzacions de masses en diferents llocs del país que lluiten per assolir l'alliberament de la nació i la democràcia genuïna.

En contrast amb això, hi ha diferents organitzacions constituïdes per l'enemic. Aquestes organitzacions reaccionàries estan fetes per abraçar i servir als interessos de les classes explotadores i opressores. L'enemic vol mantenir l'estat actual de la societat, en què només uns pocs obtenen els beneficis de la terra. S'utilitzen mètodes directes i indirectes per tal d'oprimir el poble. Hi han les Forces Armades de Filipines, els consells de barri i cooperatives falses.

No només afavoreixen l'enemic, sinó que també s'asseguren que les masses pobres estiguin fragmentades. L'enemic utilitza una tàctica de «dividir i conquerir» per desmantellar la formació de la nostra unitat. Aquest és el motiu pel qual la classe dominant, que són pocs en nombre, poden controlar la majoria del poble filipí. Mentre conti-

nuem fragmentats, no serem capaços de combatre l'explotació, l'opressió i la dominació de la classe dominant. Però si estem organitzats i tenim una unitat forta, i, com una escombra, podem eliminar la brutícia i els problemes de la nostra societat. La força de la nostra unitat és l'única força que té la majoria del poble filipí oprimat per a combatre l'enemic poderós.

Aquest és el motiu pel qual és responsabilitat nostra crear organitzacions revolucionàries per tal que la nostra unitat i la nostra lluita puguin mantenir-se continuadament. Hem d'assegurar-nos sempre que augmentem i enfortim els nostres rols i que excel·lim a l'hora d'unir i mobilitzar les nostres forces. Només així podem concretar la majoria de les fores i del poder de les classes oprimides i explotades per enderrocar-ne els seus enemics i construir unes Filipines democràtiques i lliures.

Ser membre d'una organització revolucionària de masses és voluntari. Ser-ho vol dir estar determinat i dedicat en la causa de l'organització i defensar conscientment els principis, les polítiques i les decisions de l'organització.

3. Què és el centralisme democràtic?

El centralisme democràtic és el principi que ens guia en la formació i la realització del nostre treball organitzatiu. Assegura que actuem com una organització unificada.

El centralisme democràtic vol dir que el centralisme es basa en la democràcia i la democràcia és guiada pel lideratge centralitzat.

El centralisme que està basat en la democràcia vol dir que tothom ha de donar la màxima importància a l'interès general de l'organització. Una organització efectiva obté la seva força de la participació activa de tots els seus militants i les seves parts. Les decisions que es prenen dins l'organització són discutides col·lectivament en base als interessos generals del grup.

Que la democràcia estigui guiada per un lideratge centralitzat significa que l'interès i l'acció individuals estan subordinats, i estan d'acord, amb els interessos i objectius de l'organització. La decisió de l'organització és segueix fermament i tothom és lliure en de reballar pels interessos i els objectius de l'organització.

L'essència general del centralisme depèn del fort compromís de cada membre als principis i objectius de l'organització que unifiquen tots els militants. La disciplina implicada dels militants parteix d'això. Això és essencial per a l'èxit de l'organització. Per altra banda, la democràcia significa la implicació dels militants en la formació, la defensa i el treball sobre les decisions, i l'esforç conscient de cada membre per impulsar i treballar en les seves funcions i els seus drets com a membres de tal organització.

El principi del centralisme democràtic ens mostra clarament com podem tenir una manera vibrant i eficient de lluitar. Com a resultat d'això, som capaços de prendre les decisions, els plans i els programes correctes i de saber com fer-los funcionar. Seguir el centralisme democràtic també assegura que la nostra organització es mantindrà forta malgrat els esforços de l'enemic per destruir-la. Viure i encarnar els principis del centralisme democràtic és important per assegurar una forma organitzada de dur a terme la revolució fins a la victòria.

En el seu nucli, el centralisme democràtic vol dir sostenir estrictament els principis bàsics i implementar les polítiques i decisions de l'organització. Aquesta és la manera principal en què s'assegura la unitat en el pensament i l'acció de tots els militants.

4. Quines són les condicions bàsiques per a establir el centralisme democràtic?

Necessitem les condicions següents per tal de donar vida al centralisme democràtic:

- a. Les unitats i grups dirigents en tots els nivells de l'organització són escollits democràticament. Són responsables del grup que les ha escollit per les posicions.
- b. Després d'una discussió lliure i profunda, totes les decisions del grup són posades en pràctica i

seguides sense vacil·lar d'acord amb els quatre principis de la disciplina.

- c. La unitat o grup dirigent ha de llegir amb deteniment els informes i els missatges del grup i de les masses que lideren. Han d'estudiar les experiències concretes de les condicions i ser immediats a l'hora d'oferir guia per resoldre els problemes que puguin sorgir.
- d. Les unitats inferiors han de fer informes (regulars i específics) sobre la seva tasca als òrgans superiors, i han de demanar proactivament instruccions sobre els problemes que puguin sorgir i que requereixin decisions d'òrgans superiors.
- e. Totes les unitats segueixen els principis del lideratge col·lectiu, i totes les discussions importants són resoltes col·lectivament.

5. Quins són els quatre principis de la disciplina?

Els quatre principis de la disciplina són importants per a assegurar la unitat de la nostra organització. Es basen en el principi del centralisme democràtic. Són els següents:

Primer, l'individu està subjecte a l'organització. Això vol dir que l'interès de cada membre individual ha d'estar subordinat a l'interès de l'organització. Ella o ell ha de seguir la constitució de l'organització i les decisions preses sense protestar.

Segon, la minoria està subordinada a la majoria. Això vol dir que totes les decisions organitzatives es basen en l'acord fet per la majoria. Fins i tot si hi ha un petit grup que té una opinió diferent després que l'organització ja hagi dut a terme la seva decisió, aquesta minoria ha de seguir i adherir-se a la decisió col·lectiva.

Tercer, el nivell inferior està subjecte al superior. Això vol dir que les unitats i grups inferiors han de seguir les decisions i funcions de l'òrgan superior, que representa un camp més ampli de l'organització.

I, finalment, tots els militants es troba sota del màxim nivell de lideratge o de congrés. Això vol dir que totes les decisions i polítiques formades pels cossos dirigents o el congrés han de ser seguides per totes les parts i membres de l'organització.

6. Quines són les responsabilitats del lideratge en els nivells més alts de l'organització?

L'organització revolucionària té un tipus diferent de lideratge en comparació amb la forma d'organització burgesa i la feudal en l'actual societat corrupta. No són com reis que només ordenen arreu del seu territori. El lideratge està compost i canvia d'acord amb els principis del centralisme democràtic. Es mou d'acord amb l'interès de l'organització sencera i no només per l'interès d'un individu o d'un grup o unitat petita.

El lideratge és escollit democràticament. Això s'ha de fer mitjançant un consens simple dels seus militants a l'escollir a la seva direcció, o, si l'organització està prou preparada gràcies a l'experiència, a través d'un procés electoral.

El rol principal dels dirigents és dirigir l'organització. Vetllen pel funcionament general de l'organització completa per assegurar-se que s'està treballant en l'avenç dels seus objectius. Lidera directament el treball en les tasques importants per tal d'assegurar-se que s'implementen les decisions, els plans i els programes d'acció.

Una funció important del lideratge és esbossar els plans i els programes d'acció de l'organització. Els objectius particulars d'un període de temps determinat i la llista de tasques que s'han de fer solen estar escrites en el programa. El lideratge també ha d'establir les normes i regulacions de com treballar aquests plans de forma reeixida. És a través del progrés i dels plans d'acció que podem sistematitzar i unificar el procés de la nostra organització. És, per tant, necessari que el nostre progrés i les nostres accions estiguin relacionades amb l'interès objectiu de les masses. Els plans i programes que hem esbossat han de ser presentats i explicats immediatament a tots els militants.

És important que els cossos dirigents controlin el moviment de l'organització sencera i fins i tot de les seves parts. El lideratge rep informes dels òrgans inferiors de l'organització i estudia aquests

informes. El lideratge també va directament a les files dels militants i de les masses i recull directament la informació necessària per conèixer les seves condicions concretes. A través d'això, el lideratge pot actuar immediatament quan hi ha un canvi en les condicions. L'organització és diligent en guiar, decidir i resoldre qualsevol problema que hi hagi. Com a resultat d'això, pot assegurar que les tasques puguin avançar sempre.

Els cossos dirigents convoquen i duen a terme la reunió general de l'organització. Aquí és on els punts importants pel que fa als interessos i accions vitals de l'organització es discuteixen i es decideixen. Aquí és, també, on els cossos dirigents informen a l'assemblea sobre les condicions i l'ordre de l'acció de tota l'organització per tal que es puguin prendre les decisions correctes si és necessari. És la responsabilitat del lideratge assegurar-se que la unitat s'assoleix amb èxit dins aquestes reunions.

7. Quines són les responsabilitats dels membres i els òrgans inferiors?

Els membres d'una organització revolucionària són individus actius i responsables que treballen per tal de dur a terme els objectius de l'organització. Aquesta militància difereix de la de qualsevol organització burgesa o feudal amb una unitat dèbil que només segueix els dictats dels seus líders o que espera utilitzar la influència per aconseguir posi-

cions de lideratge. Els militants d'una organització revolucionària no treballen d'acord amb el seu interès individual o pel d'un grup petit, sinó pel de l'organització sencera. Cada membre individual treballa per solidificar i formar una organització que combatrà la classe dominant.

Cada membre individual té la responsabilitat de seguir totes les decisions, fer totes les tasques i plans i oferir el millor de la seva habilitat. També han de tenir cura de la seguretat del grup i moure's d'acord amb l'interès general de l'organització. És necessari i obligatori per a tots els militants estudiar les decisions, plans i programes per tal que els puguin entendre completament, i classificar com actuar correctament i maneres correctes de treballar. Els cossos dirigents han d'adreçar immediatament totes les preguntes i problemes com a resultat d'aquesta tasca.

Tots els membres i unitats inferiors de l'organització tenen la responsabilitat d'enviar regularment els seus informes juntament amb el seus suggeriments, observacions i crítiques sobre les diferents qüestions importants que afecten a l'organització. És la responsabilitat de cada membre estudiar la condició en què es troben i enviar la informació correcta de manera honesta. Això és important a fi de ser capaços de traçar plans i decisions correctes.

Igualment és una responsabilitat individual dels militants assistir a les reunions. És responsabilitat

dels militants ajudar en assegurar la unitat i suport en prendre decisions. Els militants comparteixen les seves experiències i coneixements a les reunions i expressen activament les seves opinions, suggeriments i crítiques.

B. El sistema de comitès

1. Què és el lideratge col·lectiu?

El lideratge col·lectiu significa posar en pràctica els principis del centralisme democràtic en el lideratge de l'organització revolucionària. Ens ensenya com el comitè dirigent pot liderar el col·lectiu. Tots els punts importants són decidits i implementats col·lectivament.

A través del lideratge col·lectiu, la militància pot estar representada democràticament en el lideratge amb l'àmplia participació democràtica dels membres. El lideratge pot assenyalar de manera més efectiva les dificultats que afronta l'organització. Això pot enfortir i unificar el comitè dirigent en el lideratge de l'organització revolucionària.

És, també, a través del lideratge col·lectiu que altres representants i les accions excel·lents dels militants poden combinar les seves responsabilitats en el lideratge de l'organització. Això enforteix la iniciativa de cada membre en participar en la presa de decisions i la seva implementació al si del col·lectiu. Això pot prevenir el monopoli d'una o més seccions en la presa de decisions general i a l'hora de traçar els plans de ruta de l'organització.

2. Què és el sistema de comitès?

El sistema de comitès és un sistema o una forma d'acció col·lectiva del grup o comitè diri-

gent. Podem veure en el sistema de comitès com es reparteixen les tasques, la relació entre el secretari i els membres, com dur a terme una reunió, etc. Té com a objectiu enfortir el lideratge de l'organització per tal que pugui actuar de manera efectiva en les seves responsabilitats de lideratge.

El sistema de comitès és important i ha de ser estudiat i posat en pràctica de manera efectiva. Aquesta és una manera de posar en pràctica els principis del lideratge col·lectiu. Especialment en el creixement i el desenvolupament de les tasques de lideratge de l'organització en creixement, cal considerar la manera organitzada i sistemàtica en la qual funciona tota organització.

El sistema de comitès combina el lideratge col·lectiu i la responsabilitat individual. L'acció efectiva de cada membre en el comitè en els seus deures particulars ajuda a enfortir el lideratge col·lectiu.

El sistema de comitès també ajuda a prevenir problemes que poden alentir, o fins i tot aturar, el moviment d'un comitè sencer. Si hi ha una manera sistemàtica de dividir les tasques, podem prevenir la sobrecàrrega de treball per part del secretariat mentre la resta de militants no tenen res a fer. Si hi ha una manera sistemàtica de dur a terme una reunió, podem prevenir les freqüència de reunions repetitives i llargues i fins i tot preparar tota i cada reunió. Podem prevenir que es negligixin tasques importants. També podem resoldre de manera

efectiva problemes en poc temps. El sistema de comitès és important per tal que el comitè pugui encarar de manera efectiva les tasques importants i els problemes del lideratge.

3. Quina és la responsabilitat del secretariat?

El secretari encapçala el comitè. En altres paraules, és el líder de l'acció col·lectiva del comitè.

El secretari és la persona principal que segueix l'acció del comitè. El secretari sempre s'assegura que el comitè treballa de manera efectiva en totes les seves tasques. S'asseguren que el comitè no només monitoritza, sinó que eleva la seva acció col·lectiva a un altre nivell. Guien la feina de cada militant quan es posa en pràctica la decisió col·lectiva. Investiguen i consulten amb els membres sobre qualsevol problema o canvi en les condicions que requereixi alguna actuació.

El secretari lidera el comitè seguint les decisions i resol els problemes que puguin sorgir. Són, per tant, col·locats en una posició vital per a centrar-se en i unir l'acció col·lectiva del comitè. Unifiquen contínuament els militants. A través d'això, poden assegurar la marxa unificada dels membres per a dirigir de manera efectiva les accions de l'organització.

4. Quina és la relació correcta entre el secretari i els membres del comitè?

Ha d'existir una unitat estreta entre el secretari i els membres d'un comitè: la unitat per a desenvolupar les seves responsabilitats de lideratge, proporcionades per l'organització. Aquesta unitat és important per assolir un lideratge efectiu. Un element important és la confiança entre els membres per tal de mantenir la unitat del comitè sencer.

Com a líder del comitè, el secretari segueix els passos de l'acció dels membres, assegurant-se que posen en pràctica de manera efectiva les decisions del comitè. Guia i ajuda a cadascú en les seves tasques. Liderant, per exemple, mostra la manera correcta de treballar. Però no estan per sobre del comitè i els seus membres. La veu del secretari i els seus drets són els mateixos que els de la resta dels militants. No tenen cap privilegi especial, i és la seva responsabilitat seguir les decisions col·lectives.

És tasca i responsabilitat dels militants recolzar i ajudar al secretari. Això es fa amb respecte al lideratge del secretari. Aquest tipus de suport i de respecte és una condició efectiva per ajudar el secretari a fer la seva feina, especialment si hi ha problemes i canvis en les condicions sobre les quals s'ha d'actuar. Cada membre contribueix a la monitorització de totes les tendències i accions de l'organització i del comitè. Ajuden a preparar i convocar les reuni-

ons. Un cop reunits, els membres s'asseguren que transcorrin correctament i faciliten la resolució de malentesos o disputes. També prenen la iniciativa en realitzar tasques i no es limiten a esperar que les els proporcioni el secretari.

5. Quines són les responsabilitats del vicesecretari?

La posició del vicesecretari és una manera de mostrar que hi ha un esforç conjunt i una distribució de taques dins del comitè. És una manera de proporcionar suport al secretari per tal que aquest pugui afrontar problemes i responsabilitats més importants.

El vicesecretari farà la feina del secretari si aquest no pot fer el seu treball pel motiu que sigui. Això assegura que el comitè no s'estancarà si el secretari no pot liderar-lo de manera efectiva.

Està indicat tenir un vicesecretari si l'organització és nova o petita. Si l'organització creix, també ho fan els comitès i la feina. Cal, per tant, que col·loquem vicesecretaris en diferents divisions de treball. Podem col·locar vicesecretaris en l'organització, l'educació, les finances, etc. segons les necessitats de l'organització.

El secretari i el vicesecretari componen el secretariat. El secretariat lidera les accions del dia a dia dels comitès. El secretariat no difereix dels cossos dirigents, ni està per sobre del comitè.

6. Què s'ha de considerar per assegurar-se que les reunions es fan bé?

Les reunions són una part important de l'acció del comitè. És on es prenen les decisions sobre què fer en l'avenç dels objectius de l'organització. En les reunions, el comitè discuteix col·lectivament i traça decisions, plans i programes d'acció. Les reunions donen vida al lideratge col·lectiu i a la unitat del comitè. És la tasca del comitè establir i seguir un sistema de reunions.

Les reunions haurien de fer-se de manera regular per part del comitè. Cal evitar convocar reunions massa freqüentment. Les tasques de l'òrgan superior i del comitè poden estimar amb quina freqüència l'organització organitzarà la feina, prepararà informes, programarà i planificarà i realitzarà la resta de tasques. També hem d'evitar les reunions llargues. Això pot passar si la nostra organització es reuneix poc; si les reunions no estan adequadament preparades i/o liderades. Si cal, també podem fer reunions extraordinàries. És en aquestes reunions especials on hem de decidir les qüestions que apareixen i s'hi ha de donar una resposta immediatament.

Cal assegurar-se que els militants han convocat la reunió. Cal assegurar-se que els membres saben de què tracta la reunió per tal que puguin preparar les coses que són vitals per aquesta i puguin assegurar la seva assistència.

Cal assegurar la preparació per a la reunió. Hem de dur una agenda o una llista de coses a discutir i fer possible que els militants sàpiguen quins informes, investigacions i lectures han de fer per preparar-se. Les reunions poden començar amb discussions inicials sobre el tema de la reunió. Preparar el lloc per reunir-se, la seguretat, el menjar, etc. és també una part vital de la preparació.

Quan es realitzin les reunions, hem d'assegurar-nos que ens centrem immediatament en el tema principal. Hem d'evitar tractar massa estona qüestions menors i temes que no són importants. Posant en el centre les discussions importants, podem assegurar que la reunió s'acabi a l'hora prevista i n'obtidrem uns resultats profitosos. Assegureu-vos que hi ha una participació igualitària entre tots els militants i eviteu que uns pocs monopolitzin la discussió. Sempre resumiu allò debatut per tal que tothom sàpiga què s'ha assolit en la reunió.

7. Com millora el comitè les seves accions?

Per tal d'enfortir l'acció col·lectiva del comitè, hem de fomentar i promoure la solidaritat, la comprensió mútua i la repartir les tasques entre els militants. Això desenvoluparà la confiança amb els companys, eliminarà l'individualisme i ajudarà a què el lideratge col·lectiu dugui a terme les seves tasques.

Desenvolupar un llenguatge comú també és vital entre els membres. Podem formar un enteniment comú en les reunions a través de discussions col·lectives i estudis i l'intercanvi continu d'informació. Això desenvoluparà l'enteniment i la unitat entre els militants.

També hem d'encoratjar la sinceritat entre els militants. En comptes d'amagar les coses, hem de posar sobre la taula tots els problemes i dificultats que han de ser discutits entre els nostres camarades. No hem d'esperar a les reunions per expressar què pensem, els nostres problemes o les posicions en qüestions importants. El silenci en una reunió o al front del lideratge és contraproduent. Parlar o criticar fora de les reunions també pot semblar intriga i desunió.

Hem d'unir-nos amb el nostre col·lectiu i aprendre a comportar-nos fins i tot quan no estiguem còmodes amb els nostres camarades. Formant grups petits, camarilles o un sistema de bandes també debilitarà i farà decaure la unitat del comitè. Hem de ser útils als nostres camarades. Hem d'estar a l'aguait sobre tot allò que pugui destruir la unitat de l'acció col·lectiva del comitè.

C. El mètode de treball dels comitès

1. Quina és la importància del mètode correcte de treball en els comitès?

No n'hi ha prou amb que el comitè només prengui decisions sobre com fer les coses. Ha de fer les coses de la manera correcta per assegurar-se que aquestes decisions se seguiran i seran executades correctament. Poden continuar havent-hi problemes fins i tot si s'han dut a terme les decisions correctes si no donem importància a la manera correcta d'implementar aquestes decisions.

Existeixen maneres provades i establertes sobre com han de treballar els comitès per tal de liderar les masses de manera efectiva.

2. Què vol dir que el secretari del comitè ha d'excel·lir i treballar com un «líder d'esquadró»?

Podem comparar el comitè amb un esquadró de l'exèrcit del poble, i el secretari amb un «líder d'esquadró». Per tal que el secretari pugui fer la seva feina, el comitè ha de confiar en els «membres de l'esquadró» i donar via a com treballen i afronten les seves responsabilitats.

Per ser un «líder d'esquadró» excel·lent, una persona ha de ser meticulosament diligent en els seus estudis i ha de ser profund en la investigació.

Ho tindran difícil per a liderar el seu esquadró si no fan propaganda i treball organitzatiu amb els «membres de l'esquadró», si no aprenen a establir la seva relació amb ells, o si no estudien com conduir les reunions de manera adequada.

És extremadament important ser comprensiu i recolzar els altres, així com mantenir una honestat estricta entre el secretari i els membres del comitè. Això assegura una unitat en el moviment de l'«esquadró» que és la base per un lideratge efectiu cap a les masses.

3. Què vol dir «posar tots els problemes sobre la taula»?

Si sorgeix qualsevol problema o dificultat, s'ha de convocar immediatament una reunió per «posar tots els problemes sobre la taula» per a discutir i prendre les decisions oportunes a fi de resoldre el problema. Si hi ha un problema i no «es posa sobre la taula», es pot convertir en un obstacle per a facilitar les tasques i les responsabilitats. Si hi ha un problema i no aconsegueixes «posar-lo sobre la taula» per a que es discuteixi a fons i es trobi una solució, això dificultarà l'execució dels deures i de les tasques.

Això no és només el treball del «líder d'esquadró», sinó de tots els membres del comitè. Parlar a esquenes dels altres no ajudarà a canviar la situació i pot, fins i tot, agreujar el problema causant confusió i empitjorant les coses.

4. Què vol dir «intercanvi d'informació»?

«Intercanvi d'informació» vol dir que els membres del comitè han de fer informes i intercanviar els punts de vista sobre qüestions que cridin la seva atenció. Això és important per tal d'assolir un llenguatge comú.

Els membres del comitè han de tenir una comprensió bàsica de les teories revolucionàries i la línia de la Revolució democràtica nacional. Aquesta és una manera segura d'entendre fàcilment i crear una visió unificada dels problemes que puguin aparèixer al dur a terme les tasques.

5. Per què és important ser pacient i escoltar les opinions i els punts de vista de les files inferiors i de les masses?

Els camarades han de tenir una habilitat excel·lent per escoltar les veus d'aquells situats en les files inferiors i de les masses. Les decisions que fem han de reflectir aquestes veus, cosa que ens assegurarà el suport pel que fa a aquestes decisions. A més, sentiran que formen part del procés de presa de decisions i, d'aquesta manera, els podem mostrar com funciona la democràcia real.

No ens hem d'avergonyir de preguntar l'opinió d'aquells situats a les files inferiors. No hem de fer veure que sabem el que no sabem. Això no redueix el nostre prestigi, sinó que, al contrari, l'augmenta.

Tampoc hauríem d'estar d'acord o en desacord de manera precipitada amb les coses que ens diuen des de les files inferiors. El que ens diguin pot ser correcte o incorrecte i ho hem d'analitzar adequadament. A més, hem de ser hàbils gestionant la lluita ideològica i ser capaços d'aclarir les idees pacientment per tal que les idees correctes destaquin. D'aquesta manera, podem formar una unitat més forta entre els líders i els membres d'acord amb què és correcte i què pot ajudar a impulsar la revolució.

6. Què vol dir «aprendre a tocar el piano»?

Fem servir deu dits per a tocar el piano. Per aconseguir una bona melodia, aquests deu dits no només toquen les tecles, sinó que s'han de moure amb un patró clar i coordinadament. No funcionarà si només s'utilitzen alguns dits i s'ignoren la resta.

El comitè no afronta només una tasca, sinó moltes. Però, com quan es toca el piano, el comitè ha de tenir una forma i una coordinació correctes per afrontar aquestes diverses tasques per tal d'implementar-les efectivament. Per a fer-ho, el comitè ha de fer la seva funció principal en un moment determinat. Això és important, perquè la funció principal és la que dirigeix correctament les tasques menors. A més, hem de determinar clarament les prioritats en cada moment per a treballar en les coses que s'han de fer primer.

Podrien aparèixer problemes mentre estem en el procés de realitzar aquestes tasques. No podem ignorar això. Hem de determinar el problema principal en cada moment i intentar resoldre'l. Resoldre el problema principal proporcionarà oportunitats per a resoldre correctament altres problemes menors.

D'aquesta manera, podem fer les nostres tasques correctament i podem dir que sabem «tocar el piano».

7. Què vol dir «prendre fermament» les nostres tasques principals?

«Prendre fermament» les nostres tasques principals vol dir que hem de bolcar tota la nostra atenció i esforç en les nostres tasques principals per assegurar que les fem en el temps correcte. Fallarem si no ens centrem en les nostres tasques principals. Com qualsevol cosa que posem en una mà oberta, trigarà poc en caure. També podem perdre el control d'alguna cosa si la sostenim amb debilitat entre les nostres mans.

No hi haurà cap avenç si no fem les nostres tasques i si no «prenem» les nostres tasques amb fermesa.

8. Què vol dir «excel·lir en els nombres»?

«Excel·lir en els nombres» vol dir que hem de donar atenció especial a l'aspecte quantitatiu de les coses o els problemes i fer anàlisis quantita-

tius bàsics. Podem donar forma a la qualitat d'una quantitat, però no hi haurà qualitat si no hi ha quantitat.

Tractem amb l'aspecte quantitatiu de les coses en les nostres tasques diàries. Si no «excel·lim en els nombres», no parem atenció a l'aspecte quantitatiu d'aquestes tasques com les estadístiques, els percentatges, terminis que els proporcionin qualitat... això pot comportar errors en les nostres tasques.

Per exemple, en el nostre moviment de masses, hem d'investigar i analitzar el nombre de persones que ens recolzen activament, les forces neutrals intermèdies i aquelles enemigues. No hem de decidir de manera subjectiva sobre el problema sense una base concreta. D'aquesta manera, podem veure fàcilment les condicions de les nostres tasques i fer els plans adequats per fer avançar el seu curs.

9. Què vol dir «anunciar les reunions»?

«Anunciar les reunions» vol dir que hem de convocar les reunions amb un temps d'antelació suficient. També hem de fer que aquells que hi assisteixin coneguin la temàtica sobre la qual tractarà la reunió, quines són les coses sobre les quals discutirem.

També hem de preparar-les correctament fent informes i esbossant resolucions i el lloc de la reunió i tota la logística que l'acompanya.

Les reunions no seran dinàmiques i es perdrà temps si no «anunciem les reunions» correctament.

10. Què vol dir «menys i millors tropes i una administració més simple»?

Vol dir que les nostres frases, discursos, articles i resolucions han de ser curtes i anar directes al gra. Les reunions també haurien de ser curtes i concises.

La clau per assolir això és la preparació adequada de la reunió per tal de no perdre un temps valuós i fer la reunió més profitosa.

11. Per què ens hauríem d'unir i cooperar amb camarades que no comparteixen les nostres mateixes idees?

És inevitable que hi hagi diferències en les opinions entre les nostres files en qüestions que van apareixent. Això és així perquè venim de llocs diferents i tenim experiències diferents. No només hem de ser capaços d'unir-nos amb els camarades que comparteixen la nostra opinió, sinó també amb aquells que tenen unes visions diferents del món.

Aquesta també hauria de ser la nostra actitud envers els camarades que cometen errors seriosos. No hauríem de ser ressentits i separar-los de nosaltres, sinó que haurem d'estar preparats per unir-nos amb ells en el compliment de les tasques.

Les diferències d'opinió s'han de resoldre mitjançant la crítica i l'autocrítica. Resolent aquestes diferències, hem de pensar sempre en l'interès de la revolució i de les àmplies masses, i no en el nostre propi. Per fer crítica i autocrítica, hem de començar amb un anhel d'unir-nos i avançar en allò que és correcte i elevar la nostra unitat a un nivell superior examinant les diferents idees i trobant allò que és cert.

12. Per què ens hem d'estar a l'aguait de l'arrogància?

Hem de prendre precaucions contra l'arrogància, especialment en el lideratge, per poder mantenir els nostres principis i la unitat al si de les nostres files. Aquells que no han comès cap error i assolitzen moltes victòries no han de «tornar-se vanitosos». És important que ens mantinguem humils. També ens hem d'estar a l'aguait d'«alçar la nostra pròpia cadira» i de vanagloriar-nos en relació amb les victòries que hem assolit. Hem de mantenir el principi de viure de manera simple i treballar durament.

L'arrogància afecta els camarades que «es tornen vanitosos». Sovint, aquest camarada tindrà la tendència a ser complaent, maldestre en les decisions i ràpid en realitzar les seves tasques pensant que no cometrà cap error. En les reunions, pot pensar que sempre té la raó i tancar la seva ment a escoltar i aprendre dels altres.

13. Per què és important traçar una línia per diferenciar com veiem les coses?

Això ens ensenya que hem de comprendre la llei de la contradicció i mirar les coses diferents com un *tot*, no només de manera unilateral. Això és important per tal de poder copsar amb profunditat i entendre totes les coses que ens envolten.

Primer i per sobre de tot, hem de dibuixar una línia entre la revolució i la contrarevolució: per exemple, la qüestió de la dictadura. Quan esmentem la paraula «dictadura» en reunions, immediatament pensem que és dolenta. Només veiem l'imperialisme, la gran burgesia monopolista i la classe terratinent com una dictadura amb el rol de continuar l'explotació i l'opressió de les àmplies masses de la societat. Per altra banda, diem que hem de construir una dictadura democràtica del poble –la dictadura del proletariat, quan guanyem la Revolució democràtica popular. Aquest tipus de dictadura és diferent, perquè representa l'interès de les masses contra la classe dominant opressora.

Segon, dins les files de la revolució, hem de diferenciar constantment allò cert d'allò que és fals, entre guanys i mancances, i aclarir quins són importants i quins són secundaris. Per exemple, avaluant les nostres accions, hi haurà un moment en què assenyalarem errors, ens centrem en aquests i no aconseguim veiem la imatge general completa.

Per altra banda, si només contemplem les coses positives, serem cecs a les nostres debilitats.

Podem complir de manera creativa i efectiva les nostres tasques si mirem les seves diferències. Per ser experts a l'hora de diferenciar, hem de ser perseverants en els nostres estudis i profunds en la nostra anàlisi. Hem de desenvolupar aquest tipus d'actitud.

Edicions en llengües estrangeres

Col·lecció «Clàssics acolorits»

15. Cinc assaigs filosòfics

Mao Zedong

17. La qüestió nacional

Ibrahim Kaypakkaya

22. Formació militant - Araling Aktibista (ARAK)

PADEPA